

Suflet de Femeie

www.sufletdefemeie.ro
MARTIE - MAI 2015

NR. 19

**Mamă, bunică și
străbunică la 96 de ani**

De vorbă cu Maria Hădărean

**CINE SUNTEM
NOI?**

**DIN PERSPECTIVA
TATĂLUI**

**Binecuvântat
să fie Domnul**

Rugăciune când ești
ÎNGRIJORAT

Să fii părinte...

CUPRINS

Stând de vorbă cu Maria Hădărean
Rodica Baci

04

Umbra lucrurilor viitoare
Nistor Luiza

08

Beneficiile postului

10

Când cuibul rămâne gol
Rusu Virginia

12

Rugăciune când ești îngrijorat?
Luciana Sand

14

Meditație
Haiduc Lidia

15

Din perspectiva tatălui
Carmen Busch

16

Spre dincolo de soare
Elisabeta Popescu,

19

Cine suntem noi?
Carmen- Florența Nistor

20

Urmele mamei spirituale
Paula Dejeu

24

Noblețea rolului de mamă
Paula Dejeu

26

Să nu-L trădezi pe Dumnezeu
Daniela Decean

29

Prima moarte - a doua moarte
Todea Cornelia

30

Prima înviere - a doua înviere
Todea Cornelia

33

Să fii părinte...
Cristina-Andreea Ianculescu

36

Mamă model
Cornelia Todea

38

Promisiuni în Domnul
Lumița Cătănă

42

Poezii
Ramona Cipleu

44

Binecuvântat să fie Domnul
Mery Berndt

45

Un Dumnezeu al lucrurilor mari
Andrada Suciu

46

Mărturie personală
autoare anonimă

48

Pagină pentru mămica mea
Mery Berndt

52

6 Lucruri importante și de impact
Ruxandra Petrina

54

Stomatologie fără durere
Andrada Istoc

56

Analize de laborator
Dejeu Paula

58

Înapoi la natură
Liliana Cănde

60

Să îndrăznesc Doamne, a visa
Rodica Filip

61

Fundația Mater

62

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Rodica Baci
Biserica Betania, Târgu Mureș
Simona Brîncovan
Biserica Betania, Târgu Mureș
Mia Pop
Biserica Noul Legământ, Târgu Mureș
Lidia Aldea
Biserica Bethel, Târgu Mureș
Violeta Molonfălean
Biserica Filadelfia, Târgu Mureș
Adriana Someșan
Biserica Bethel, Târgu Mureș

REDACTARE:

Luciana Sand
Cristina Mitru

DESIGN:

Vasile Treabă
Ruxandra Sămărghișan

Editorial

Draga mea,

Suflă un vânt de primăvară , semn că iarna ne părăsește și în curând se va instala anotimpul mult prețuit al **RENAȘTERII** și al **ÎNVIERII**. M-am gândit la tine, femeie de orice vârstă, care vei citi această revistă, să te invit să aduci primăvara/renașterea în casa ta, în familia ta, oriunde în jurul tău.

Ești femeie, ești frumoasă și ai vrea să știi că ești iubită de Dumnezeu și că ai fost rânduită să aduci viață în lume, să naști copii, să iubești un soț, să prețuiești părinții, să ai pe buze vorbe de mângâiere pentru cei dragi. Da așa este, nu te îndoi de acest lucru: Dumnezeu te iubește pe tine și îi iubește pe ai tăi! De asta a pus El în tine atâta gingășie, o voce caldă, ochi strălucitori, finețe, gusturi bune și câte și mai câte daruri. Dumnezeu vrea să îl reprezinți, să duci frumusețe în casa ta, la locul tău de muncă să ridici, să încurajezi.

DA! Nu te scuza, te rog, că acum ești prea ocupată, sau că nu ești într-o stare bună sau că ai motive să te îngrijorezi pentru un lucru sau altul, ori pentru multe lucruri. Nu te sustrage te rog de la

ceea ce a hărăzit Dumnezeu să fii: aducătoare de Vești bune, aducătoare de bucurie și de mângâiere.

Dumnezeu te va ajuta să alungi orice nor din viața ta și a celor de lângă tine. Totuși, când simți că nu mai poți, ascunde-te în "cămăruța ta", pleacă- te pe genunchi și spune-I Lui motivele de înfrustare, apoi ieși **BIRUITOARE** și trăiește pentru ceea ce vrea El să trăiești.

Deci, haide, zâmbește, privește cu iubire în ochii soțului tău, treci cu mâna prin părul copiilor tăi, strânge-ți nepoții în brațe, sună o veche prietenă, faceți o plimbare împreună și bucurați-vă. Asta vrea Dumnezeu să faci!

Să ne bucurăm împreună de o nouă primăvară ce ne-a dat-o El!

Rodica Baci
Biserica Betania
Tg. Mureș

Mamă, bunică și străbunică la 96 de ani

De vorbă cu Maria Hădărean

Interviu realizat de Rodica Baci

familia Mariei Hădărean

Maria Hădărean
96 de ani

Suflet de femeie 4

Maria Hădărean s-a născut pe 15 noiembrie 1919 într-o zi de vineri, cu câteva luni înainte de moartea tatălui său, care a fost înrolat în armată, în timpul primului război mondial. Aceasta e povestea ei...

RB: Ce vedeți când priviți în urmă la cursul vieții?

MH: Nu-mi place să mă uit înapoi, pentru că am trecut prin multe greutăți și valuri grele. Mă uit în sus și înainte și Dumnezeu să mă primească.

Mama mea a fost o femeie necăjită, apoi s-a căsătorit, dar și-a înmulțit necazul, pentru că a avut de îngrijit 2 bătrâni și încă o fată în afară de mine. Dar s-a îngrijit de toți, slăvit să fie Dumnezeu.

Mulțumesc Domnului pentru mama mea și

pentru tatăl vitreg, care a fost cel mai bun om. Când obișnuia să bea mai mult decât putea duce, era rău, dar când se "trezea" ne cerea iertare. Eu nu am știut cum este cu tată adevărat, am știut că el este tatăl meu și nu a fost rău.

RB: Mai trăiește cineva dintre frații dumneavoastră?

MH: Am avut un frate și două surori, dar nu mai trăiesc, am rămas numai eu, dar îl am pe Tatăl din Cer.

STÂND DE VORBĂ CU SORA MARIA HĂDĂREAN

RB: De unde ați învățat Credința, pocăința?

MH: Într-o zi povesteam cu un vecin, la poarta casei, și m-a întrebat ce fac și cum mă simt. I-am spus că, dacă vrea să știe cum mă simt, să se pocăiască și apoi va afla. I-am spus eu multe despre credința mea.

Am învățat credința de la mama, care a fost înscrisă în Oastea Domnului. Eu nu am găsit în Biblie cuvântul ortodox și nici catolic, pentru mine toți sunt la fel. E adevărat că nici nu am umbat eu la școală, dar Biblia am citit-o în fiecare an o dată.

RB: De ce nu ați făcut școală?

MH: Tatăl meu vitreg avea vite, miei, viței, și astea trebuiau îngrijite, iar eu am avut curajul să le îngrijesc de la 4 - 5 ani. Aveam o grădină cu mulți acăți (pomi cu spini), în picioare aveam niște opincuțe și trebuia să îngrijesc de miei să nu meargă în grădinile vecinului, pentru că le-ar fi mâncat toată recolta. Și așa îngrijind de miei am crescut.

Am mers cu mama de multe ori la preoți, la biserică, mănăstiri, știți...mănăstirea este mama bisericii. Tatăl meu vitreg avea obicei să se trezească de dimineață și lua o cupă de grăunțe și mergea să dea de mâncare la găini, dar în acest timp rostea rugăciunea Tatăl nostru. Mama îl muștra și îi spunea că nu trebuie să se roage în timp ce dă de mâncare găinilor, dar nu prea o lua în seamă. Așa am învățat eu rugăciunile: Tatăl nostru, Născătoarea, 10 porunci, Îngerul și altele de care nu mai îmi vine în minte acum. Toate le-am învățat, dar a venit vremea când mi-au murit părinții.

Oamenii mă ciufuleau Maria Roșie, pentru că eram roșie în obraji și frumoasă, iar mai târziu când am rămas și văduvă, oamenii mi-au făcut greutăți pentru că nu doream să le fac pe plac, nu am vrut să mă compromit, știu la ce mă refer.

RB: Cum s-a întâmplat să vă pierdeți soțul și cum v-au fost anii de văduvie?

MH: M-am căsătorit și am avut 2 copii un băiat Procopie - cu a cărei familie locuiesc acum - și o fată.

La 21 de ani mi-am pierdut soțul, el a plecat pe front în al doilea război mondial, i-am scris tot timpul războiului până a ajuns la Stalingrad, după aceea nu am mai știut nimic de el.

Soțul meu a dispărut, pe când aveam băiatul de un an și fata de 4 ani.

Sunt văduvă de 75 de ani, dar sunt sănătoasă - doar atât că nu pot să merg foarte bine singură.

A fost greu, am fost făcută chiabură, mi-a fost luat tot ce am avut, doar copiii mi-au rămas, oricum nu

i-aș fi lăsat chiar dacă ar fi vrut să mi ia cineva. Am avut mult de suferit pentru că nu am acceptat să fac ceea ce era rău. Nu am vrut să fac pe plac oamenilor, mi-am ascultat conștiința; și iată-mă că sunt aici trăiesc și-i mulțumesc Lui Dumnezeu că din toate am scăpat, atât doar că mă amețesc de cap că sunt bătrână tare. Am avut demult, în tinerețe, un vis: eram într-un hotar mare, oblu de tot, cu iarbă verde, în mijlocul hotarului. Departe, departe vedeam un golomoț, vedeam ca un fir de ață care mergea până la un om, totuși nu era om, ci o ființă dumnezeiască. El ținea în mână un ghem mare și eu am ajuns în spatele lui. Omul acesta cu ghemul în mână mi-a spus: "acesta este firul vieții tale, vei trăi mult", iar eu am răspuns "îți mulțumesc" și uite că încă firul vieții nu s-a sfârșit.

Pe firul vieții erau până la un loc niște noduri, dar când s-au terminat nodurile, așa era lină. Eu cred că nodurile astea erau păcate, eu mă recunosc că am fost păcătoasă, dar Dumnezeu mi-a schimbat viața și m-a scos din toate necazurile.

Un alt vis: "Dumnezeu mi-a zis: chiar dacă oamenii te bagă în pământ, eu -Dumnezeu -te voi scoate de acolo. Vezi-ți de credință!", iar eu de atunci sunt tot bucurată.

Ascultarea face mai mult decât credința. Credința trebuie ascultată.

Uneori viața m-a pus în situația de a fi acuzată pe nedrept, dar apoi au venit să îmi ceară iertare că au greșit. Eu i-am iertat de la început, pentru că iertarea am primit-o în dar de la Dumnezeu.

RB: Povestiți-mi despre familia pe care o aveți acum?

MH: Mi-a fost dragă familia mare și Dumnezeu mi-a mărit tare familia.

Am 2 copii, 11 nepoți, strănepoți, nici nu știu câți, să mă gândesc, cred că 13.

Din nefericire mi-a murit unul din nepoți, când avea 22 de ani.

E bine să fim mulțumiți cu tot ceea ce ne îngăduie Dumnezeu. Dacă ne iubește ne mai îngăduie la câte o greutate, ca să vadă dacă îl mai iubim și atunci când trecem prin greutăți. Dumnezeu ne face nouă un fel de școală, prin toate greutățile.

RB: Nu v-ați gândit să vă recăsătoriți?

MH: Dacă știam de soțul meu că e mort și nu mai vine, mă recăsătoaream, dar nu am știut nimic, decât că e dispărut. Mi-am găsit oameni tineri să mă recăsătoresc, mai tineri ca mine cu 2-3 ani, dar de fiecare dată când îmi găseam pe cineva azeam că în vreo comună vecină a venit un soldat din lagăr, iar eu mi-am iubit tare soțul și mi-ar fi fost tare, tare rușine să mă găsească măritată. Eu mi-am păstrat viața curată și mi-o păstra-o cât voi trăi.

Să mulțumim Lui Dumnezeu fiecare la câte ne îngăduie.

Am fost păcătoasă și mai sunt încă. Știi că drept nu e nimeni - când a spus cineva către Domnul Isus "bunule învățător", Isus i-a răspuns "unul singur e bun" și atunci ce putem zice noi.

Am avut demult un vis în care m-am văzut cu 7 decorații pe piept, erau ca niște stele; știu că aceștia sunt nepoții mei, 7 băieți deosebiți, aproape fiecare dintre ei are grijă de o biserică.

Spune Biblia că cei ce vor învăța pe alții despre neprihănire și despre Dumnezeu vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci.

Mă bucur de nepoții mei că au fiecare câte o biserică: Mihai e la biserică noastră din Cristesti, Pilu are biserică la Sighișoara și Cole tot la Sighișoara, Dani e la Tg-Mureș acum, dar e misionar acolo

Suflet de femeie 5

unde oamenii nu vor să audă de Dumnezeu. Dumnezeu să îl păzescă pe Dani și Perla, soția Lui. Fane și Beni sunt în Irlanda cu familiile, Adi e singurul acasă și așa vrea să îl vadă și pe el cu familia. Am fost și în Irlanda în vizită, la nepoți, dar tot același Dumnezeu e peste tot.

RB: Cum v-ați înțeles cu fiul și nora, nepoții?

MH: Puteți să o întrebați pe Aurelia, pe nora mea, eu pot doar să îi mulțumesc Lui Dumnezeu că El face tot, nu că nu m-am supărat pe nora mea, dar Dumnezeu m-a tras de mâneca- dar oare eu, de câte ori am supărat-o pe ea? Dar oare pe Dumnezeu de câte ori L-am supărat? Eu știu că dacă urăsc pe nora mea sau pe tine sau pe altcineva, îl supăr pe Dumnezeu. El urăște păcatul din fiecare, din mine și din toți oamenii, dar Dumnezeu nu urăște omul. Dacă Dumnezeu nu m-ar iubi, nu m-ar ajuta să dau cu sapa, să îmi câștig mâncarea.

RB: La vârsta aceasta de 96 de ani mai trebuie și mai puteți să lucrați în grădină? Mai “dați cu sapa” ?

MH: Ce este bun și bine de ce ai vrea să părăsești? NIMIC nu așa vrea să abandonez din lucrurile bune. Deci atunci, hai să ținem de lucrurile bune și care ne plac, până ajungem unde ne-am câștigat locul trăind aici pe pământ. Nu e nevoie să lucrez, dar îmi place, nu pot să stau fără lucru, am muncit toată viața și munca îmi place și îmi face bine.

RB: Ce vedeți înainte? Despre ce loc e vorba? Ce planuri de viitor și dorințe aveți?

MH: Mă simt păcătoasă și dorința cea mai mare este să fiu iertată de Dumnezeu. Mă

lupt, nu pot zice că nu greșesc sau că nu am păcate. În Biblie scrie că, “cine zice că nu are păcate, adevărul nu este în el”. Nu am umblat la școală, dar Biblia am citit-o și o citesc că am avut dascal sus.

RB: Cum adica a venit un dascal de sus să vă învețe să citiți?

MH: Când avut vreme am deschis Biblia și am citit unde s-a deschis, am găsit în Biblie Tatăl nostru, și am zis “ce bine!”, pentru că alfabetul îl știam de la frații mei, fratele meu și sora au facut câte 3 ani de facultate, dar eu nu am învățat nici la școala din comună, că așa au fost vremurile. Acum nu mai văd să citesc, citesc titlurile din Biblie și îmi amintesc ce scrie după cum citeam înainte. Mai mult și mai mult decât tot îi mulțumesc Lui Dumnezeu pentru ceea ce știu, că toate Dumnezeu m-a învățat, în afară de lucrurile rele, alea nu le-am învățat de la Dumnezeu. Dar mai fac și lucruri rele, fără să îmi dau seama, dar mă tem de Dumnezeu și îmi cer iertare.

RB: Cum v-ați pocăit?

MH: Am fost crescută de mama mea, care avea Biblie, ea mi-a spus ce scrie în Biblie.

Am descoperit că pot să stau de vorbă cu oamenii pocăiți, cu cei necredincioși, și m-am bucurat că aveam și eu cu cine vorbi. Într-o duminică după amiază stăteam la umbră cu copiii, aveam o carte de rugăciuni în mână, și au venit niște oameni să ceară apă de la mine, deși fântâna era peste drum. Acești oameni au stat cu mine de vorbă atunci și în alte ocazii și mi-au vorbit de Dumnezeu de credință și pocăință și așa am ajuns să mă pocăiesc și eu. Nu mă tem de oameni ci de Dumnezeu, a trecut vremea să mă tem de oameni. Dacă scrie în Biblie să nu fac un lucru sau altul, atunci de ce să îl fac? Ce câștig dacă fac un lucru de care Biblia zice să ne ferim și de ce să ne pară rău. Ai găsit și tu scris așa sau nu?

DA

No, hai să le luăm toate în seamă, că Biblia de aceea îi scrisă. Niciodată nu mi-a plăcut minciuna, am fost mult pedepsită de părinți pentru minciună și am ajuns să urăsc minciuna .

RB: Ce personaj din Biblie v-a fost cel mai drag?

MH: DUMNEZEU!

RB: Experințe deosebite cu Dumnezeu?

MH: Am avut probleme cu rinichii, am slăbit așa de tare încât nu mai puteam fii recunoscută , dar m-am rugat și Dumnezeu mi-a dat un vis prin care am știu că mă voi vindeca, dacă voi bea apă dintr-o anume fântână de la Cheile Turzii. A doua zi m-a vizitat la spital o persoană care s-a oferit să îmi aducă acea apă Am băut apa și am simțit imediat că m-au lăsat durerile și am fost vindecată. Medical m-a prețuit și i-am spus că am un medic de sus, care poate fii și medicul lui. Am fost operată și cu pietre la fiere, când aveam 70 de ani, și nu am luat medicamente ; când am mers la control, i-am dat doctorului înapoi medicamentele, ca să știe că Dumnezeu m-a vindecat . Nu iau medicamente, nu mă poate ajuta un bumb (nasture), Dumnezeu mă ajută. Am avut atunci un vis și am știu că Dumnezeu vrea să mai trăiesc, de atunci au trecut 25 de ani. Mă mai doare mâna, dar e normal, am muncit mult, am semănat hectare întregi cu mâna, așa se făcea mai demult .

RB: Ce sfat ați da celor mai tineri, ca și femeie cu mare experiență de viață?

MH: Să ia Biblia în mână să o citească și să o trăiască, nu numai cei mai tineri ci și cei de seama mea, cu mine cu tot . Mulțumesc Lui Dumnezeu pentru copiii mei, nepoții mei, strănepoți, pe toți i-a chemat Dumnezeu în slujba Lui. Dorința mea este să slujesc Lui Dumnezeu cu toată familia, cu tineri, cu bătrâni și copii să putem ajunge acolo unde Dumnezeu ne-a pregătit un loc împreună. Îi mulțumesc de tot și de toate greutățile prin care m-a păzit , că numai pe El l-am avut adăpost. El m-a păzit de toate neazurile din copilărie și până acum, la aproape 100 de ani .Îl rog pe El să facă tot ceea ce El are în plan cu mine și cu familia mea. Maria Hădărean locuiește în Cristești cu fiul său Procopie și nora Aurelia. Aceștia o îngrijesc și o prețuiesc .

Fiul și nora Mariei

Maria Hădărean locuiește în Cristești cu fiul său Procopie și nora Aurelia. Aceștia o îngrijesc și o prețuiesc .

iar noi am prețuit-o și am respectat-o întotdeauna.

Interviu realizat de Rodica Baciuc:

Fiul Procopie: Mulțumesc lui Dumnezeu că, dacă nu am avut tată lângă mine, am avut mamă. Pe tata nu l-am cunoscut, pentru că a rămas dispărut după al doilea război mondial, dar mi-a fost și mamă și tată. Am crescut în adunare, am avut acasă la noi adunare și m-am pocăit și eu .

Mulțumesc că acum la bătrânețe suntem împreună în biserică, căutăm să slujim după puterea noastră și după cum știm mai bine . Din adunarea care a funcționat în casa noastră din Valea Florilor, județul Cluj, acum, sunt frați credincioși în Tg- Mureș, Sâncraiu de Mureș, Dej, Alba Iulia, Cluj-Napoca, Câmpia Turzii, Australia;

Nora Aurelia De când m-am căsătorit, am fost împreună cu mama soacră; ea a muncit foarte mult, a fost sprijin în casa noastră și ne-a ajutat să creștem cei 7 copii. Îi mulțumesc Lui Dumnezeu de tot ceea ce a făcut și El și dumneaei pentru noi,

UMBRA LUCRURILOR VIITOARE

“Căci întristările noastre ușoare, de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă.”

2 Corinteni 4:17

Acum ceva vreme, într-o plimbare cu niște prietene ne-am întâlnit cu o tânără viitoare mămică. Ne-am interesat cum se mai simte, iar răspunsul ei a fost “Acum bine, Slavă Domnului!”. Am aflat că de o lună trecuse de primul trimestru de sarcină și că această perioadă a fost foarte dificilă pentru ea, având grețuri și vărsături de mai multe ori pe zi. Dar apoi, cu fața senină, a zis următorul lucru: “Ei dar știți, am și uitat perioada aceea”.

Mi-am amintit că și eu am avut o experiență asemănătoare, oarecum, și la fel ca viitoarea mămică, am putut spune și eu cu fața senină, același lucru. Era perioada în care și eu, ca și alte fete probabil, mă întrebam dacă și când mă voi căsători. Bine, să fiu sinceră am învățat să nu mă las afectată de gânduri de genul acesta, dar uneori (rar!) mă apucau stări de neliniște și gânduri fel de fel. Mă întrebam dacă mă voi căsători vreodată, și

încercam să “negociez” cu Dumnezeu, rugându-L să-mi dea o confirmare că există acolo cineva și pentru mine, promițând că nu îl voi mai deranja niciodată cu asta și că voi sta liniștită. Aveam vreo 16-17 ani. Măcar o dată să-mi apară chipul lui în vis, gîndeam eu. Evident, acest lucru nu s-a întamplat. Ar fi fost prea ușor. Dar sunt sigură că Dumnezeu se amuza ușor pe seama mea, știind ce are El în plan.

În fine, ce vreau eu să subliniez este că deși aceste momente nu au fost dese, au fost totuși, însă în mod straniu, simțeam că atunci când momentul va veni, se vor șterge cu buretele toate gândurile, sentimentele de neliniște, confuzie și ce mai era pe acolo. Și așa a și fost.

Am văzut asemănarea dintre experiența mea, și experiența viitoarei mămici. Și ea, ca și mine, a uitat perioadele mai dificile, confuze, grele, iar acum privea cu speranță, nerabdare și nespusă bucurie spre viitor.

La fel am privit și eu, și privesc în continuare. Acum sunt logodită și în mai puțin de 100 de zile (da, știu numărul exact, în caz că vă întrebați) am să mă căsătoresc. Domnul a făcut nespus mai mult decât am crezut sau am gândit și nu am cuvinte suficiente să exprim bucuria și mulțumirea pentru omul iubit, viitorul meu soț.

Tot în legătură cu imaginea aceasta, a unei viitoare mămici, m-am gândit la pregătirile ce le poate face o viitoare mămică, în comparație cu pregătirea pentru căsătorie.

Eu una cred că poți să te pregătești cât vrei, să depui un efort mare pentru asta, însă momentul când vine copilașul pe lume, tot te ia prin surprindere și impresia generală e ca nu știi suficient de multe încât să de descurci. Evident, pregătirea dinainte ajută la ceva, însă ce vreau eu să scot în evidență e că oricum direcția e spre ceva necunoscut. Adevărul e că nu te poate pregăti nimic în totalitate. Multe lucruri se învață din mers, și da, sunt grele dar și frumoase.

La fel cred că e și cu căsătoria. Da, mă pregatesc, și aici nu vorbesc de a învăța să croșetez, sau a învăța cum să cureți toată casa în mai puțin de 4 ore. Dar încerc să mă echipez, să zic

asa. Citesc și studiez pasaje din Biblie referitoare la căsătorie (Geneza 2, Efeseni 5, 1 Corinteni 7 și neapărat 1 Corinteni 13 - pasajul cu dragostea, care oricum o să imi ia o viață întreagă să îl înțeleg pe deplin și să îl pun în practică) citesc și alte cărți pe tema aceasta, particip la discuții, însă (cel puțin așa am mai auzit) e foarte posibil ca după câteva luni de la căsătorie, să realizez că tot am fost nepregătită. Dar adevărul este că nu am ce să fac mai mult, și cred că e OK. Voi intra în ceva necunoscut, și pe măsură ce înaintez, pas cu pas, descopăr frânturi din planul acesta genial marca Dumnezeu, căsătoria.

Însă cea mai glorioasă asemănare este cu ceea ce spune Pavel în 2 Corinteni 4:17 “Căci întristările noastre ușoare, de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă.”

Și dacă aici pe pământ, putem avea parte de experiențe cum sunt căsătoria sau nașterea unui copil, care ne pot face să uităm atât de ușor greutățile și durerile prin care am trecut, oare cât de senină ne va fi fața când vom sta înaintea Domnului Isus, preiubitul nostru?

Timothy Keller, într-o carte pe care o citesc (evident, despre că-

sătorie) scrie următorul lucru: “Motivul pentru care căsătoria este atât de dureroasă, dar totodată atât de frumoasă este pentru că e o reflecție a Evangheliei, care este dureroasă și minunată în același timp.”

Și cred că la fel este cu orice altă experiență de viață...dacă suntem atenți, vom observa că este doar o umbră a lucrurilor viitoare și este menită de fapt să ne pregătească pentru veșnicie.

Luiza Nistor
Biserica Noul Legământ
Tg. Mureș

Fotografii de: Natalia Szekely

Beneficiile postului

pentru trup și suflet

Dumnezeu
a dat
acestor
tineri știință
și pricepere

(Daniel 1 : 8, 17)

Pentru a defini noțiunea de post, e necesar să precizăm că acesta reprezintă hotărârea de a ne lipsi de alimente pentru un timp, cu scopul de a ne focaliza atenția și activitatea spre cercetare personală, căutarea voii lui Dumnezeu prin rugăciune și citirea Scripturilor, toate acestea împletite și cu milostenie față de semenii noștri.

Există mai multe variante de post:

Postul parțial, stabilit pentru un timp mai lung (săptămâni) în care e oprită alimentarea cu produse de origine animală și permisă ingerarea legumelor, fructelor, semințelor. În Biblie avem exemplul profetului Daniel, care a ales «să nu se spurce cu bucățele alese și vin» și a mâncat zarzavaturi și apă de băut. Rezultatul acestei hotărâri a fost că Daniel și prietenii lui după zece zile «erau mai bine la față» decât toți tinerii care mâncau la masa împăratului. Și mai presus de aceasta, ca rasplată dumnezeiască, «Dumnezeu a dat acestor tineri știință și price-

pere» (Daniel 1:8-17). Postul total în care nu e permis nici un fel de aliment sau băutura, nici măcar apă. În Scripturi avem exemplul Esterei, care avea o poziție favorabilă pentru a salva o națiune întreagă care era amenințată cu nimicirea. Pentru a avea trecere înaintea împăratului și pentru a obține favoarea lui, Estera a luat atitudine și a cerut poporului următoarele: «postiți, fără să mâncați, nici să beți trei zile» (Estera 4:16). Rezultatul postului a fost bunăvoința împăratului care a spus Esterei; «Care îți este cererea ta? Ea îți va fi împlinită. Ce dorești? Vei căpăta!» (Estera 5:7. Și astfel, prin porunca împăratului, poporul evreu a fost grațiat.

Încă o ilustrație a acestui aspru post este descrisă prin atitudinea pe care a avut-o împăratul David atunci când i s-a îmbolnăvit copilul rezultat din păcătuirea sa cu nevasta altuia. El a postit, a plâns și s-a rugat lui Dumnezeu șapte zile într-o atitudine de smerenie rar întâlnită: a stat culcat la pământ și n-a vrut să se ridice decât atunci când a murit copilul. Există situații când nu putem primi bunăvoința lui Dumnezeu, ci trebuie să acceptăm pedeapsa și disciplinarea Lui. (2 Samuel 12) Adevăratul post ilustrat în cartea profetului Isaia capitolul 58, în care Cuvântul Domnului vorbește astfel: «Oare acesta este postul plăcut Mie: să-și chinuiască omul sufletul o zi? Aceasta numești tu post și zi plăcută

Domnului? Aici se subliniază importanța atitudinii și comportamentului pe care trebuie să îl avem în post: răutatea, asuprirea prin vorbe sau fapte trebuie lepădate și înlocuite cu bună-tate, grijă și ajutor pentru cei lipsiți. Cuvintele de batjocură, disprețul, bârfa, amenințările, e neapărat necesar să fie înlăturate din vocabularul nostru, iar atenția și energia noastră să fie îndreptată spre a genera confort fizic, emoțional și suport financiar pentru semenii noștri. Dacă astfel vom aborda postul, promisiunile Domnului ne vor onora și reconforta: «Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și **vindecarea ta va încolți repede;** Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă și **va da din nou putere mădularelor tale!**» Isaia 58:8,11

Am să enumăr câteva din beneficiile postului asupra trupului nostru.

În primul rând postul ajută la **detoxifierea organismului**. Cu toate că organismul se poate detoxifia singur, o alimentație săracă în legume și fructe și bazată în special pe carne îi poate îngreuna aceasta funcție. Acest tip de dietă poate duce la un dezechilibru, deoarece există reziduri pe care organismul le acumulează în timp și care pot constitui surse pentru nenumărate boli. Postul, însă, presupune o dietă bazată în special pe fructe și legume, elemente esențiale ce ajută

Care îți este
cererea ta?
Ea îți va fi
împlinită.
Ce dorești ?
vei căpăta!

Estera 5 :7

la detoxifierea sângelui, ficatului sau a rinichilor.

În al doilea rând, postul influențează **scăderea glicemiei**. Pe perioada postului metabolismul bazal funcționează la o viteză redusă. Acest lucru conduce la conservarea energiei pentru o perioadă mai mare de timp și la scăderea nivelului glicemic, prin folosirea glucozei existente în ficat. În același timp, crește și nivelul de eliberare a hormonilor cu echilibrarea tuturor funcțiilor organismului.

În al treilea rând, postul contribuie la **vindecarea organismului**. În timp ce ne abținem de la alimentație organismul începe să-și canalizeze energia spre sistemul imunitar, facilitând procesul natural de vindecare. Cu alte cuvinte, proteinele produse de corp încurajează regenerarea sistemului de apărare și îl protejează în lupta cu bolile și neoplasmelor (cancerul).

În al patrulea rând, postul își aduce aportul la **îmbunătățirea stării de sănătate sau a calității somnului**. Focalizând atenția spre Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciune, stările de anxietate, neliniște, îngrijorare și depresie sunt îndepărtate prin sporirea încrederii în Tatăl nostru ceresc.

În al cincilea rând, postul parțial **reduce apariția sau agravarea bolilor cardio-vasculare**. Din cauza lipsei unui aport energetic, organismul se vede forțat să apeleze la propriile rezerve, dezintegrând grăsi-

mea din organism pentru a produce energie. Renunțarea temporară sau chiar definitivă la produse de origine animală conduce la scăderea trigliceridelor, a colesterolului, a greutății corporale și favorizează controlul tensiunii arteriale.

În al șaselea rând, **postul ne întinerеște și ne prelungește viața!** Producția intensă de proteine, un sistem imunitar îmbunătățit și stimularea producției de hormoni îmbunătățesc funcționarea optimă a organismului având ca rezultat un trup viguros și sănătos!

Aici trebuie să amintesc o femeie memorabilă din Scripturi, proorocița Ana, care la cei optzeci și patru de ani ai săi, «nu se depărta de Templu, și zi și noapte slujea lui Dumnezeu cu post și rugăciuni» (Luca 2:36,37). Iată puterea și vigoarea unei vieți dedicate Împărăției lui Dumnezeu. Ea a fost răsplătită prin faptul că l-a văzut pe Însuși Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii!

A sosit timpul să îți fixezi privirea asupra Aceluia care te vede și te cunoaște, Acela care își găsește plăcere în tine și care te așteaptă să vii înaintea Lui!

Lidia Crișan
Medic Rezident
ATI - Tg. Mureș
Biserica Betania

Când cuibul rămâne gol...

Într-o dimineață două rândunele ciripeau. Probabil fac ceva planuri să își așeze cuibul undeva. Dintr-o dată încep zborul în dreapta, în stânga, apoi cu lut și firisoare de paie își construiesc cuibul.

Cu trecerea timpului apar ouă, apoi puișorii. O ce bucurie! Cât ciripit de mamă, câtă grijă de tată, și câtă neîndemnare pe bieții puișori! Nici măcar nu văd. Știu doar să mănânce. Zi de zi rândunele-părinți îi hrănesc, îi învață așteptarea, răbdarea...

Și într-o bună zi ochii li s-au deschis, penele le-au crescut și observând zborul părinților s-au minunat de toată frumusețea din jur.

Rândunele nu conțin să-i hrănească, să-i alinte și să-i disciplineze. După un timp, puișorii și-au descoperit aripile.

A început altă etapă... zborul. Cu multă răbdare și cu încrederea inspirată de părinți puțin câte puțin își foloseasc aripile. Cad, se ridică.... dar sunt vegheați de rândunele-părinți. De la o zi la alta se maturizează, zboară la fel de bine ca părinții și-și procură singuri hrana. Se grupează cu rândunele de vârstă lor, apoi pleacă pentru totdeauna din cuib, construindu-și cuiburile lor.

La finalul fiecărei zile, rândunica-mamă cu toată osteneala se gândește la puișorii ei: oare ce fac, oare sunt sănătoși? Este împlinită văzându-și puii mari, dar e cuprinsă de nostalgie când observă cuibul gol....

Într-o zi de septembrie, tot neamul rândunelor s-au strâns să se pregătească pentru plecare spre alte plaiuri. Au lăsat cuiburile construite cu atâta măiestrie, animate de bucuria să ajungă cât mai curând într-o țară mai bună.

O, dar ce mângâiere, atât rândunelele-părinți, cât și puii lor cu familiile zburau în aceeași coloană, având țintă comună: țările calde! Văzându-se împreună au uitat de truda depusă pentru formarea cuiburilor, cât și de durerea simțită la plecarea

rea puișorilor din cuib.

Dragi mame, aceasta este povestea noastră! Dumnezeu ne-a încredințat copiii ca pe niște comori. Investim mult în construirea cuibului. Ne străduim să fie confortabil, având un climat protectiv. Îi învățăm despre Dumnezeu și ne rugăm zilnic pentru ei. Avem grijă să-și dezvolte un caracter nobil și să se raporteze corect la societate în calitate de creștini. Îi încurajăm să se înalțe deasupra problemelor și să-și lege inima de cer. Plângem cu ei când au necazuri, ne bucurăm de fericirea lor.

Timpul trece și noi, părinți grijuli, nici nu ne dăm seama că ei au crescut. La început, pleacă pentru un timp mai scurt din cuibul familiei, apoi la momentul potrivit își formează familiile lor.

Noi, mamele, ne gândim cu nostalgie la vremea când eram toți împreună părinți și copii. Am da timpul înapoi, dar nu se poate... Dumnezeu în îndurarea Lui ne dă harul să-i avem pentru veșnicie.

Ce fericire când și ei merg alături de noi spre cer. Este cea mai mare realizare a unui părinte. Ne bucurăm la gândul că avem același țel: VIAȚA VESNICĂ. Uităm de toată osteneala depusă, uităm de timpul când ne gândeam cu tristețe la cuibul rămas gol. Gândul veșniciei ne dă zilnic un suflu nou, atât nouă, cât și copiilor nostri.

Rusu Virginia
Biserica Golgota, Cornești

„Nu vă îngrijați de nimic ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu și pacea lui Dumnezeu vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus”
(Filipeni 4:6-7)

Rugăciune când ești **ÎNGRIJORAT**

Luciana Sand
Biserica Filadelfia
Tg. Mureș

Ești îngrijorat? Ți-ai pierdut pacea din inimă? Începe să rostești această rugăciune până când prinde rădăcină în inima ta și devine o atitudine stabilă:

—”Tată, mi-ai spus să nu mă tem căci Tu ești cu mine, Tu mă vei sprijini și cei care stau împotriva mea nu vor avea sorți de izbândă (Isaia 41:10-11). Tu ai spus că, niciun rău nu se va abate asupra mea și nicio boală nu se va atinge de casa mea, căci Tu ai poruncit îngerilor Tăi să vegheze asupra mea (Psalmul 91:10-11). Tu ai spus, că atunci când voi păși prin râuri de dificultăți (când „imi vor trece peste cap”) nu mă vei lăsa să mă înec, iar când voi trece prin focul împotrivirilor

(când „s-a pornit căldura”) nu vei lăsa să mă ard căci Tu veghezi asupra mea (Isaia 54:17). Nu pot împiedica ca vrăjmașul să-și găsească arme, dar știu că Tu poți să-l împiedici să-și folosească arsenalul. Tu ai spus că dacă cer ceva după voia Ta, îmi vei onora cererea (1 Ioan 5:14-15). Tu ai spus că dacă umblu în ascultare înaintea Ta, voi fi binecuvântat la plecare și la sosire, când mă voi culca și când mă voi trezi (Deuteronom 28:6). Tu mi-ai spus să-mi las toate grijile în mâna Ta și Tu te vei îngriji de mine (1 Petru 5:7). Așadar, acestea sunt! Astăzi mă bazez pe Cuvântul Tău. Tu L-ai rostit! Îl cred! Asta rezolva totul! Amin.”

MEDITAȚIE

Căci Tu Doamne iubești puritatea sufletului, sinceritatea umană, reverența cu care Te cinstim, tainicul izvor al dragostei, minunatele comori ale înțelepciunii, dorința sacră de a umbla pe căile neprihănirii, altruismul de care dăm dovadă relaționând cu aproapele nostru, tenacitatea cu care întâmpinăm furtunile vieții și nu în ultimul rând, certitudinea că-ntr-o zi Te voi vedea pe norii cerului, venind ca să ne duci acasă. Știm că aceste atribute își au izvorul în Trinitate. Binecuvântează dar copiii Tăi, să umble în căile Tale pregătite pentru ei înainte de a Te fi cunoscut.

Haiduc Lidia
Biserica Creștina
Penticostală Fărău

DIN PERSPECTIVA TATĂLUI

“Contează foarte mult cum privesc lucrurile. Dacă abordarea mea este aceea că a trăi mă stoarce de energie pur și simplu, atunci mă voi simți constant fără vlagă. Dar dacă aş putea îndepărta valul, să trag cu ochiul dincolo de deranjul din casă, de treburile gospodăriei și defectele celorlalți, voi vedea comoara aceea ce toate aceste lucruri reprezintă. Sunt soție! Sunt mamă! Am privilegiul de a îndeplini aceste roluri cu semnificație eternă pentru niște persoane extraordinare... familia mea”.

Lysa Terkeurst

Acum câteva luni, mă aflu în salonul de cosmetică din România unde merg de câteva ori pe an la Manichiură-Pedichiură. Pentru că merg doar de câteva ori pe an și mai ales vara și pentru că vara îmi place să umblu în șlapi nu exagerez când vă spun că, cu jenă mi-am așezat călcâiele cu pielea uscată, crăpată și vizibil suferindă pe prosopul alb, curat, al doamnei de acolo. Tot cu jenă i-am spus: “Cred că nu sunteți tare bucuroasă când mă anunț eu ca și clientă, e mult de lucru la mine”; la care

dânsa mi-a dat un răspuns care m-a luat prin surprindere: “Carmen prefer să te am pe tine ca și clientă cu calcâiele pline de calus decât alte mămici care timp de o oră stau în scaun și doar se plâng de cât e de grea viața cu 1 sau 2 copii. Tu ai 4 dar nu te-am auzit plângându-te niciodată.”

Deși am fost măgulită de spusele ei, am știut imediat că nu are dreptate, și eu mă plâng uneori, mai mult decât familia mea frumoasă ar “merita”, mai mult decât Domnul care

m-a binecuvântat cu atât de mult ar trebui să aibă răbdare să asculte. Însă mi-am propus cu ani în urmă să nu îmi vorbesc familia (copiii sau soțul) de rău în public niciodată. Uneori însă mi-au scăpat replici pe care le-am regretat.

Dar ce a determinat-o totuși pe doamna manichiuristă să rostească acele cuvinte? Oare așa ne “prezentăm” noi, mamicile, zi de zi?

De curând mă aflu într-o întâlnire pentru

mămici, la biserică la care mergem acum în State. După ce am lăsat copiii în clasele pentru grupele de vârstă specifice, am servit un mic dejun delicios, am avut un mesaj de bun-venit plin de umor și încurajare și apoi am început discuții în jurul meselor, fiecare masă având un mentor. Fiind mai nouă în grup mi-am propus să îmi pun fermoar la gură și să ascult (ceea ce e foarte greu pentru mine :). Mi-am spus că voi încuraja celelalte mămici, zâmbind aprobator. Rând pe rând mamicile de la masă au început să se plângă de cât de grea este viața lor: să îi ducă pe copii la școală, curățenie, mâncare, toate opțiunile la care și-au înscris copiii - e greu! Curând am început să îmi simt sângele clocotind, inima îmi bătea să îmi sară din piept iar mintea mi s-a umplut de gânduri de care mi s-a făcut imediat rușine. Am reușit să mă abțin de la a interveni și aproape am câștigat bătălia până când mentora de la masa noastră mi s-a adresat întrebându-mă: “Tu ce crezi Carmen?” Offffff! De ce a trebuit să mă întreb? Mi-am auzit cu groază gura rostind: “Păi aud cum ne plângem așa de mult de un program prea încărcat și stresant pe care noi înșine ni l-am făcut, nu-i așa? Noi suntem în controlul timpului nostru, nu?” Linișteeeee. După câteva minute incomode discuția a continuat pe un alt făgaș.

Dincolo de umorul cu care redau întâmplarea de mai sus, cele menționate sunt adevărate mult prea des. Pe parcursul următoarelor săptămâni, chiar luni sensibilizată fiind de aceste întâmplări și poate și din cauza predispoziției mele naturale optimiste am fost martoră a nenumarate dialoguri similare. După sărbătorile de iarnă majoritatea celor cu care m-am întâlnit au marturisit ceva de genul: “Am rezistat și anul acesta. Au trecut și Sărbătorile DAR a fost foarte GREU”. Acum eu nu vin cu acest articol să sugerez că nu e greu, și nici cu intenția de a arăta cu degetul către mamicile care spun că e greu. Vă rog să priviți dincolo de natura critică a acestui articol și poate aveți curaj să priviți împreună cu mine “dincolo de val, să tragem cu ochiul dincolo de deranj, de treburile gospodăriei și defectele celorlalți (copii, soț), și să vedem comoara a ceea ce toate aceste lucruri reprezintă.”

Autoarea căreia îi aparține citatul de mai sus sugera să îl lăsăm pe Dumnezeu să ne dezvăluie binecuvântările deghizate în șosetele

DIN PERSPECTIVA TATĂLUI

aruncate prin casă și papucii nelalocul lor, în vasele din chiuvetă și hârtiile împrăștiate peste tot, creioanele colorate pe pereții cândva imaculați și zgomotele asurzitoare de care se pare că nu ne putem ascunde. Oare vom putea să vedem în șosete picioarele transpirate de la atâta alergat - și ce binecuvântare că pot alerga? Oare vom putea să vedem în papucii aruncați picioarele unui tată cu responsabilități mari care abia a așteptat să se întoarcă de la servicii să își arunce papucii cât colo ca să poată petrece timp cu copiii și soția lui? Oare vom putea să vedem în maldărul de vase murdare mâna unui Tată bun care a pus încă o zi mâncare pe masa noastră? Hârtiile aruncate ne vor putea oare sugera viitori adulți care acum încearcă și învață să devină responsabili cu teme, teste și referate? Oare creioanele colorate vor scoate în evidență niște viitori artiști sau pur și simplu vor dezvălui inocența unor ani ce vor trece mult prea repede? Ca să nu mai spunem despre zgomotele care ne sugerează că

nu suntem singuri, că am fost binecuvântați mai mult decât am meritat cu oameni (mici și mari) pe care să îi putem iubi? Povestirea de mai jos va ilustra cât de important este să privim lucrurile dintr-o perspectivă corectă.

Cu aproximativ un an în urmă, eram la finalul unei zile luuuungi. Fusesem acasă cu copiii toată ziua și se apropia ora la care se întorcea Jerry de la bază (Tineri Pentru Misiune). Casa era plină de jucării împrăștiate, cei trei mai mari alergau de colo colo plictisiți, smiorcăindu-se și din când în când certându-se iar Kate care avea cam un anișor pe atunci era agățată de piciorul meu, protestând în timp ce eu mă “chinuiam” să pregătesc cina. Nici nu a intrat bine Jerry pe ușă și l-am și asaltat cu monologul bine pregătit în mintea mea obosită: “A fost oribil azi. Copiii s-au certat toată ziua, Kate a fost foarte plângăcioasă, nu am reușit să fac nimic cu ea, cred că îi ies dinții. Sunt sfârșită.” Și apoi am auzit așa de clar vocea blândă a Tatălui spunând:

“Carmen e adevărat că ești obosită dar oare acesta este primul lucru pe care trebuie să îl audă soțul tău când intră pe ușă? Oare ziua lui cum o fi fost? Deasemenea, este oare adevărat că copiii s-au certat și plâns toată ziua? Stai să îți amintesc. Trei din patru au fost la școală/grădiniță până la amiază. Ai avut o dimineață chiar bună cu Kate, ai reușit să termini și ceea ce ți-ai propus pe calculator. Când au venit cei mari de la școală, ai pus bebele la somn iar după prânz ei s-au jucat o vreme după care ați făcut temele. Ceea ce descrii tu (zgomot, certuri, negocieri, plânsete) s-a întâmplat în ultimele 40 de minute. Restul zilei a fost mai mult decât decent.” Mi s-a făcut imediat rușine de reacția mea și mai ales de exagerarea mea. Și am realizat atunci cât e de important să pun lucrurile în perspectiva corectă. Când copiii mei au avut 1, 2 ore agitate, grele este oare corect să afirm că “toată ziua au fost neastâmpărați? Când am stat cu patru copii toată ziua, am reușit să scriu un articol, am strâns jucării de prin casă, i-am hrănit deja două mese plus două gustări, am făcut temele, am început chiar cina este în regulă să afirm că nu am făcut nimic? Atunci și acolo i-am cerut Domnului să îmi schimbe “ochelarii” denaturați cu cei care privesc lucrurile din perspectiva Lui. Sunt încă în acest proces dar starea mea s-a îmbunătățit esențial de atunci.

Este gresit să ne plângem? Eu cred că da. În Filipeni 2:14 suntem învățați: “Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli”. Același apostol Pavel ne îndeamnă în Coloseni 3:23: “Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul” iar în 1 Corinteni 10:31b: “...să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.”

De El am fost și suntem binecuvântați toți, în măsura aleasă de El și în funcție de cum ne administrăm. Văicărul și protestele nu vor schimba situația în bine aproape niciodată. Mai demult am dat peste o zicală

care sugera că cuvintele rostite de noi vor forma o casă în care vom locui. Nu spun că există adevăr absolut în această zicală (Domnul e plin de har) dar cred că văicărindu-ne greutățile sau responsabilitățile de zi cu zi vor părea mai mari, iar noi ne

vom simți mai neputincioase în fața lor. Criticând vom face ca distanța dintre noi și cei pe care îi criticăm să fie mai mare și cel mai important vom reduce un Dumnezeu atotputernic și care abundă în bunătate la un Dumnezeu micuț, intimidat și el parcă de “tot ceea ce ne apasă”.

Dragă mămică, știu cu ce te zbați. Stiu cât de neputincioasă te simți când copilul tău are febra peste 39 C, când au trecut trei zile și abia a mâncat ceva puiul tău - oare va crește mare? Știu cum te simți când maldărul de vase și haine de spălat îți fac parcă în ciudă și cu ranchiuna îți șoptesc “azi noi câștigăm”. Știu cum te simți atunci când crezi că copilul vecinei este mai astâmpărat, mai conștiincios și mai politicos decât al tău și sigur tu ești cea mai “rea” mă-

mică posibilă. Știu că ceea ce face o mamă zi de zi se vede doar atunci când nu o poate face, bolnavă fiind. Știu de câte ori am simțit că trebuie să mă justific în fața soțului la finele unei zile spunând: “Promit că nu am stat deloc azi deși nu se vede nimic”.

Dar te încurajez să îți faci timp să reflectezi asupra binecuvântărilor ce se ascund în spatele lucrurilor ce au potențialul de a-ți fura bucuria și să cultivi o inimă de mulțumire, pentru că o inimă mulțumitoare este catalizatorul unei vieți trăită cu scop și cu bucurie. Spune și tu acea rugăciune pe care am rostit-o eu atunci: “Doamne vreau să văd prin lentilele Tale, să văd perspectiva TA, să mă BUCUR într-adevar de toate binecuvântările Tale.”

Cu multă încredere în tine,

Carmen Busch

“Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul” Coloseni 3:23:

“...să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.” Corinteni 10:31b:

SPRE DINCOLO DE SOARE

Visam alei și-un drum ușor
În lumea trecătoare...
Petale-am vrut să prind, să țin
O clipă dorul să-mi alin,
Visam...aici, sub soare...

Dar totu-i goană după vânt...
Mă-opresc și iau aminte:
Când dorul meu și visu-i frânt
În Tine mă-odihnesc oricând
Și Tu mă porți 'nainte!

Sub pașii mei așezi cărări
Cu rost, către lumină
Aduci aproape depărtări
În inimă răsăr cântări
Privind spre ce-o să vină!

Atâtea lucruri de sub cer
Vorbesc fără cuvinte:
E semănat și e cules,
E timp de stat și drum de mers,
E timp de luat aminte!

Când toate își au vremea lor
De Tine-orânduită:
Răsare soarele în zori,
E cer albastru, sunt și nori,
Și vântul bate-adeseori
Natura-i scris-o în culori,
Frumos alcătuită.

E-un singur lucru de făcut
În lumea trecătoare,
Când noi n-avem aici oricum
Cetate stătătoare:
Să mergi cu Dumnezeu pe drum,
Privind spre dincolo de zări,
Spre dincolo de soare!

Elisabeta Popescu,
Biserica Baptistă “Sfânta Treime”,
Alba-Iulia

CINE SUNTEM NOI

Dragi surori,

Nu stiu cum sunteți voi... dar eu când mă gândesc că vine primăvara tare mă bucur, căci e anotimpul care mie personal îmi place cel mai mult.

Îmi strâng gândurile în inimă, gânduri de un nou început de primăvară. Îmi doresc cu nesaț să simt din nou bucuria renașterii naturii, trezirea din iarna la o noua viață (gata cu iarna!), să zâmbesc mai mult în zilele însorite, să fiu uitată de primii ghiociei, toporași și viorele, de colțul ierbii care izbucnește din pământul reavăn și să văd cum înmuguresc ramurile pomilor și un sublim verde crud îmbracă natura. Soarele ne va saluta din nou cu razele lui blânde dimineața, iar mi-reasma aerului de primăvară are sa umple în curând văzduhul bucurându-ne simțurile.

Aceasta este frumusețea simplă, naturală cu care Dumnezeu îmbracă întreaga natură, primăvara. Nu ne rămâne decât ca noi să recunoaștem și să luăm aminte la lucrările incredibile pe care Dumnezeu le înfăptuiește în lumea aceasta, să ne bucurăm de ele, venind din gândurile Lui, din mâna Lui, din iubirea Lui eternă pentru noi.

Mărturisesc că mie personal, acest nou început de primăvară îmi umple inima de recunoștință și reverență la adresa harului lui Dumnezeu, a carui măreție și sfințenie umple întreg pământul (vezi Isaia 6.3) și nu pot decât să-l mulțumesc neconținut și să mă bucur de ce mi-a dat și ce mi-a pregătit pentru noul sezon din viața mea.

Cred că și în această primăvară, Dumnezeu dorește să ne insuflă gânduri noi despre bucuria ges-

turilor simple de apreciere și iubire față de oameni, bucuria renașterii în inimile noastre amorțite de iarnă, și despre strălucirea frumuseții autentice și simple, exprimată de noua înfațișare a naturii trezită la viață.

Pe Dumnezeu, nu-l tulbură nimic. El e statornic...e același ieri, astăzi și în veci. Noi suntem mereu uimiti de lucrările Lui din natură și din viețile noastre. Și e minunat cum ni se descoperă Dumnezeu, când ne dorim să-l recunoaștem pe El în toate lucrurile. Oare ce valoare vor avea gândurile noastre, lucrurile pe care le facem noi azi, pentru cei care ne vor urma? Dumnezeu ne pune în inimă gândurile Lui și suficientă compasiune, ca să împlinim planurile Lui. Tot ce este drept, cinstit, curat va rămâne veșnic pentru că vine din inima lui Dumnezeu.

În acest început de primă-

vară, un suflu nou trimite Dumnezeu peste noi, cei răscumpărați de El.

Avem nevoie să auzim din nou declarația de iubire a Lui Dumnezeu față de noi, să ne lăsăm inimile să fie cuprinse de freamătul trezirii la viață pe care Dumnezeu a rânduit-o peste întreaga natură. El este credincios și ne ajută să dăm la o parte toate stările care ne stau împotriva cunoașterii Lui, pe care le tragem după noi ca pe niște poveri și cu care aproape că ne-am obișnuit, considerându-le uneori ca făcând parte din noi, cum ar fi: apatia, oboseala până la epuizare, nesiguranța, teama, frustrarea, nepăsarea, depresia și altele asemenea.

Duhul Sfânt vrea să ne transmită gândurile lui Dumnezeu despre cine suntem noi datorită Lui, să ne vedem așa cum ne vede El și să ne debarasăm de ceea ce spune lumea că suntem.

Așa cum Dumnezeu a rânduit această splendoare a vegetației care renaște primăvara, Dumnezeul nostru măreț vrea ca noi, copiii Lui, să ne regăsim, trăind felul în care măreția Sa are impact asupra locului cel mai ascuns din lumea noastră, identitatea noastră adevărată. E de

“FIINDCĂ MĂ IUBEȘTE... DE ACEEA ÎL VOI IZBĂVI; ÎL VOI OCROTI, CĂCI CUNOAȘTE NUMELE MEU.” (PS.91.14)

la sine înțeles că doar de la Creatorul nostru putem descoperi tot ce suntem și tot ce suntem făcuți să devenim, prin El.

În vârtoarea vremurilor pe care le trăim, se întâmplă că uităm adesea cine suntem. Uneori, nici nu ne dăm seama ca purtăm, asemenea unei poveri, o imagine de sine total deformată de lumea în care trăim. Sub presiunea mass-media, imaginea, cv-ul, haina, mașina pe care o conducem și relațiile bazate pe interese înseamnă aparent totul. Dacă purtăm asemenea povară și ne căutăm identitatea în ceea ce ne spune lumea, înseamnă că am uitat cine spune Dumnezeu că suntem. Să nu uitam că numai Dumnezeu ne cunoaște cu adevărat și ne iubește necondiționat, și să ne regăsim adevărata identitate în lumina limpede a Cuvântului lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne-a chemat pe nume și ne-a ales să fim ai Lui, de aceea putem avea încredere în El

În Isaia 43.1, Dumnezeu ne aduce aminte că suntem creația Lui, El ne-a dat viață. Și înainte de a spune noi ce avem pe inimă, Dumnezeu iubitor ne spune: “Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc.” Ce mare și minunată promisiune ne-a făcut Dumnezeu! Într-adevăr, El ne-a răscumpărat, ne-a iertat păcatele, ne-a mântuit, ne-a izbăvit de pedeapsa morții. Ca să poată avea o relație cu noi, a trebuit să plătească El însuși prețul. Și nu am fost deloc ieftini, pentru că Dumnezeu a plătit răscumpărarea noastră cu moartea singurului Său Fiu, Isus Hristos. El a devenit Domnul și mântuitorul nos-

tru, slăvit să fie Numele Lui!

Dumnezeu ne mai spune: “Te chem pe nume, ești al Meu!” El ne cunoaște atât de bine pe fiecare, încât ne cheamă pe nume, la El. Pe mine și pe tine ne-a chemat pe nume la El! Dumnezeu ne-a chemat și ne-a și ales ca să fim ai Lui! Prin credința în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu noi am fost adoptați în familia Lui, am devenit copii lui Dumnezeu, iar Dumnezeu a devenit Tatăl nostru care se îngrijește de creșterea noastră, de nevoile noastre, de viitorul nostru. Încă înainte de facerea lumii (creație), Dumnezeu a privit în viitor și a ales în mod suveran să-și reverse iubirea asupra noastră.

“Fiindcă Mă iubește... de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu.” (Ps.91.14)

“În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană...” (Efeseni 1.4).

Încrederea vine din Dumnezeu al cărui caracter este plin de dragoste care se jertfește. Încrederea este opusul fricii. Când ne dăm seama că Dumnezeu este interesat de noi în mod personal, că ne-a chemat și ne-a ales să fim ai Lui, nu mai contează ce spune lumea despre noi, sau realizările noastre. Fie să avem credință în Isus Hristos și acesta să ne conducă la o încredere neclintită în Dumnezeu, care împreună cu Isus Hristos ne-a dat toate lucrurile.

Totodată, Dumnezeu nu ne privește de la distanță. El este aproape de noi. Adevărul este că Dumnezeu este cu noi, mai ales în momentele dificile.

Pentru că suntem puternici prin El, suntem și perseverenți

În Isaia 43.2 Dumnezeu ne transmite: “Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; râurile nu te vor în-

ca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde; flacăra nu te va aprinde.”
“Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și mântuiește pe cel cu duhul zdrobit.”(Ps.34.18)
“Dumnezeu este cu noi.”(Matei 1.23).

Dumnezeu controlează încercările prin care trecem. Dumnezeu îngăduie aceste încercări ca

Domnul, Dumnezeuul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău!.... De aceea pentru ca ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine, și popoare pentru viața ta.”

Dumnezeu ne-a pregătit un răscumpărător, pe Isus Hristos, Fiul Său, care a plătit prețul pentru noi cu însăși viața Lui.

niște teste, pentru a ne arăta cât de puternici suntem în El. Noi credem că ne putem descurca singuri, dar puterea omenească este o iluzie, căci adevărul este că suntem slabi.

În iubirea Sa, Dumnezeu ne învață că avem nevoie disperată de El în slăbiciunea noastră. Ca și apostolul Pavel ajungem și noi să spunem: “Când sunt slab, atunci sunt tare.”(2 Corinteni 12.10) și “Pot totul în Hristos care mă întărește.”(Filipeni 4.13)

Perseverența înseamnă răbdare, a merge mai departe și a nu te opri când vin greutățile. Credința ne pornește la acțiune, dar perseverența (răbdarea) ne ajută să continuăm, să mergem mai departe. De aceea noi nu vom renunța! Dumnezeu este cu noi și ne dă puterea de care avem nevoie ori de câte ori avem nevoie.

Suntem prețuiți de Dumnezeu și de aceea, suntem în siguranță cu El
Dumnezeu, în iubirea Lui ne-a promis răscumpărarea.În Isaia 43.3-4 El ne transmite:”Căci Eu sunt

În Isaia 43.5-7 Dumnezeu ne face o promisiune solemnă, aleșilor Lui:”Nu te teme de nimic, căci Eu sunt cu tine...”

Chiar și atunci când nu simțim sau nu vedem răspuns ca urmare a rugăciunilor noastre, El ne aude. El nu ne răspunde întotdeauna cum dorim noi sau când vrem noi, dar Dumnezeu răspunde întotdeauna la rugăciuni, conform voii Sale. Nu contează atât de mult cuvintele pe care le folosim, ci inima cu care le rostim în rugăciune.

”Iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cererile mele. Da, El Și-a plecat urechea spre mine, de aceea-L voi chema toată viața mea.”(Ps.116.1-2)

În 1 Ioan 5.14 vedem că: ”Îndrăzneala pe care o avem la El, este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă, orice i-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care l le-am cerut.”

De asemenea, când ne aducem la cunoștiință lui Dumnezeu, cererile noastre, conform Filipeni 4.6-7 avem făgăduința Tatălui: ”Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștiința lui Dumnezeu....Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.” Putem să ne așteptăm ca pacea lui Dumnezeu, să ne păzească inima, pentru că El este credincios.

Suntem iertați de Dumnezeu și de aceea, noi Îl lăudăm din toată inima

Pentru că Dumnezeu este cel care ne-a făcut (Isaia 43.1), El știe cum suntem și nu-L ia prin surprindere deciziile noastre. Dumnezeuul nostru este nespus de răbdător cu noi și nu ne ține seama toate ocaziile în care am căzut în păcat. Totodată, pentru ca să avem o relație mai profundă cu El, ne încurajează să-i iertăm și să-i eliberăm pe cei care ne-au rănit. Dumnezeu dorește să facă în noi și cu noi o lucrare nouă astăzi, în acest

”Nu te teme de nimic, căci Eu sunt cu tine...”

Isaia 43.5-7

sezon.”Nu vă mai gândiți la ce a fost înainte și nu vă mai uitați la cele vechi. Iată,voi face ceva nou și-i gata să se întâmple.” (Isaia 43.18)

Dacă vom lăsa în urmă, durerea și dezamăgirea greșelilor din trecut, ne vom putea lăsa cuprinși de îmbrățișarea Dumnezeului nostru măreț și neasemuit de răbdător.

Dumnezeu ne-a iertat prin jertfa lui Isus Hristos (Efeseni 1.7) și aceasta trebuie să ne motiveze ca și noi să iertăm la rândul nostru.

Iertarea și îndurarea fac parte din natura lui Dumnezeu, El este întotdeauna gata să ierte: “Căci Tu ești bun, Doamne, gata ca să ierți și plin de îndurare cu toți cei ce Te cheamă.” (Ps.86.5)

În inima Domnului nostru care murea pe cruce era iertare.Isus zicea: “Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!”(Luca 23.34)

“... voi da ape în pustie și râuri în locuri secetoase ca să adăp pe poporul Meu, pe poporul Meu cel ales, poporul pe care Mi l-am alcătuit ca să vestească laudele Mele.” (Isaia 43.20-21)

Fie ca Domnul sa ne ajute, să înțelegem pe deplin adevărul că suntem iertați de El și inima noastră să se umple de laudă la adresa Lui, care să se reverse către alții.

Dragi surori, să medităm împreună la aceste adevăruri din Sfânta Scriptură care ne descoperă identitatea noastră în Dumnezeu, așa cum ne-a hotărât-o El din veșnicie. Și nu putem decât să ne umplem inimile de bucurie acum în prag de nouă primăvară, gândindu-ne la ceea ce spune Dumnezeu despre noi: că suntem alese de El în mod personal, suntem puternice și

capabile să perseverăm în credință prin El, iubite și prețuite înaintea Lui, în deplină siguranță cu El, în pace, fiindcă știm ca rugăciunile noastre sunt ascultate și stiind ca suntem iertate prin Isus Hristos, noi alegem sa-L iubim si sa-L lăudăm din toata inima noastră.

Să avem o primăvară binecuvântată, trăind din plin minunata identitate pe care Dumnezeu, Tatăl nostru drag ne-a oferit-o în dar.

*Cu mult drag ,
Carmen- Florența Nistor
Biserica Noul Legământ*

“... voi da ape în pustie și râuri în locuri secetoase ca să adăp pe poporul Meu, pe poporul Meu cel ales, poporul pe care Mi l-am alcătuit ca să vestească laudele Mele.” (Isaia 43.20-21)

Bibliografie: Macdonald, James - Fascinat de măreția lui Dumnezeu, Editura Majesty Press International, Arad, 2009

URMELE MAMEI SPIRITUALE

“ Încotro vei merge tu voi merge și eu, unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu, și Dumnezeuul tău va fi Dumnezeuul meu. ”
(Rut 1:16).

Acest verset reprezintă temelia laudelor care descriu cel mai bine relația de maternitate spirituală pe care Dumnezeu a conturat-o între două ființe iubite și mântuite de El. Relația de maternitate spirituală este o relație acreditată de Domnul, ale cărei directive le găsim în Tit 2:3-5. Această chemare și onoare pe care

Dumnezeu Însuși o adresează sfințelor femei puse deoparte prin mântuire pentru Împărăția Lui este valabilă în detaliu și cu aplicabilitate practică și în zilele noastre, când generații întregi de femei, surori în Cristos, au nevoie de învățătură, exemple, susținere, îmbărbătare, sfătuire și creștere spirituală. Aducerea împreună a femeilor tinere care sunt învățabile, cu femei evlavioase care sunt dispuse să-și deschidă inima pentru a crește spiritual pe cele de lângă ele, este un mandat prețios care ulterior va dobândi un mare câștig pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Am experimentat acest lucru atunci când două brațe pline de dragoste, alături de o inimă deschisă și un cuget curat m-au îmbrățișat pentru a mă crește și dezvolta spiritual. Împreună cu mama mea spirituală, Paula, am dezvoltat o relație care mi-a îmbogățit toate domeniile vieții. Amândouă avem aceeași mare dragoste, Isus Cristos, iar Dumnezeu a conturat o legătură în care ea împreună cu El conlucrează la înfrumusețarea și înmiresmarea trăirii mele pe acest pământ. Mama mea spirituală lucrează neobosit pentru a-mi lăsa o moștenire sfântă, se investește pe ea însăși ca eu să ajung la acea valoare

spirituală care este de mare preț în ochii lui Dumnezeu. Trăiesc ca și cum aș fi un proiect special pregătit în ceruri și crescut aici pe pământ. Din statutul de fiică spirituală, o privesc și văd ceea ce eu doresc să devin la rândul meu: o mamă spirituală. Simt această relație unică, prețioasă, care face parte din planul lui Dumnezeu și în care fac ceea ce dorește El. O relație de maternitate spirituală poate umple prăpastia dintre generații, înlăturând din bisericile noastre rigiditatea tradiției nejustificate care ne ține la distanță unele de altele. Acest lucru ne va motiva să ne investim pe noi însene în cele din jur, urmărind cum Duhul Sfânt Își duce vizibil la îndeplinire lucrarea de modelare a caracterului cristic în noi.

Vă încurajez să aveți relații la un nivel mai profund cu acelea care sunt femei ale Proverbelor 31 și ale cărții lui Tit. Veți descoperi comori ascunse care vă vor împodobi cu valori sfinte. Cu drag,

Andrada Istoc
Oradea

pași spre o scenă de tablou

Conceptul de mamă spirituală este înălțător. Ce femeie și-ar putea însuși acest rol sfânt prin propriile eforturi? Chemarea este lansată de Dumnezeu în Tit 2:3-5, prin urmare, Duhul Sfânt este Cel care o va învrednici să ocupe această poziție, rodind în ea caracterul Domnului Isus. Credința solid ancorată în Cristos, intimitatea relației cu Dumnezeu cultivată zilnic în ascuns și dorința permanentă de maturizare spirituală, toate practicate la prezentul continuu într-o necondiționată ascultare de El, sunt criteriile duhovnicești prin care Trinitatea o califică pentru acest rol. Adăugând gingășia feminității și experiențele vieții, produsul finit este acel mărgăritar de neprețuit pentru alte femei dornice de a crește spiritual. Vârsta fizică este de asemenea importantă, fiind o sursă de înțelepciune și de pricepere în urma trecerii prin viață, însă nu în mod necesar un factor determinant în formarea unei mame spirituale. Femeile “în vârstă” din Tit 2:3 sunt înaintea de toate îmbrăcate într-un veșmânt de evlavie brodat de virtuțile roadei Duhului Sfânt (Galateni 5:22-23), ceea ce susține din nou faptul că maturitatea spirituală este primordială. Împlinirea unei femei în sfera fizică este deplină atunci când devine mamă. Același sentiment de plenitudine lăuntrică o cuprinde și în momentul în care este considerată mamă spirituală. Din această poziție, ea are capacitatea de a declanșa în fiicele ei spirituale o putere motivațională extraordinară de a trăi și de a munci la nivel de excelență în toate domeniile vieții. Este o concluzie pe care o afirm cu toată convingerea din postura de fiică spirituală, și totodată o realitate pe care o trăiesc zi de zi ca mamă spirituală în relația cu Andrada, spre onoarea lui Dumnezeu. În aceste vremuri tulburi, mrejile sclipitoare ale lumii ne îndeamnă insistent la necredincioșie față de Dumnezeu, pentru ca mai apoi să ne imobilizeze în păcat. Esența și scopul

relației mamă spirituală-fiică spirituală se concentrează asupra vegherii uneia asupra celeilalte, motivându-ne reciproc de a trăi în sfințenie din dragoste pentru Dumnezeu. Nu doar fiica are nevoie de încurajare, hrană duhovnicească și creștere spirituală. Fiecare suntem într-un permanent proces de ascensiune spre desăvârșirea pe care Dumnezeu dorește să o vadă în noi (1 Ioan 2:6).

liza la prezentul continuu. Copilul are puterea de a-și motiva părintele să viseze înalt și să facă planuri cu acel entuziasm plin de inocență. Candoarea, bucuria și credința puternică, de calitate, capabilă să miște munți în sfera spirituală sunt molipsitoare... Fiicele spirituale pot face toate acestea pentru mamele lor spirituale într-o relație duhovnicească de îngrijire și hrănire reciprocă.

Cel ce zice că rămâne în El este dator să umble și el așa cum a umblat Isus.

1 Ioan 2:6

O mamă spirituală nu este nici pe departe perfectă, ferită de încercări sau evitată de săgețile arzătoare ale celui rău, însă determinarea ei de a rămâne ancorată în Cristos o ajută să tindă spre perfecțiune, o împunernicește să treacă biruitoare prin încercări și o echipează corespunzător pentru lupta cu cel rău. De aceea, și ea, la rândul ei, are o constantă nevoie de sprijin și îmbărbătare. Dumnezeu va realiza acest lucru chiar și prin fiicele ei spirituale, care, asemenea unui copil biologic, îi vor transforma banalitatea cotidianului într-o permanentă oportunitate de a explora noul, o vor sensibiliza, vor trezi în ea instincte noi, o vor inspira și o vor responsabi-

Dumnezeu lansează din nou chemarea din Tit 2 tuturor femeilor mature în credință și dornice să investească în cele mai tinere pentru a duce la îndeplinire mandatul Marii Trimiteri din Matei 28: 19,20. Poți fi una din ele!

Cu drag,
Paula Dejeu
Oradea

Noblețea rolului de mamă

“Iată, fii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplată de la El. Ca săgețile în mâna unui războinic, așa sunt fii făcuți la tinerețe. Ferice de omul care își umple tolba de săgeți cu ei!” Psalm 127:3-5

Domnezu a rânduit restaurarea femeii din statutul de non-grata dobândit în urma căderii în păcat prin actul minunat al nașterii. Împlinirea deplină pentru o femeie se desăvârșește odată ce devine mamă. Nimic nu se compară cu acest rol sfânt pe care Domnul i-l oferă unei soții credincioase. Când află pentru prima oară că este însărcinată, o învăluie un sentiment de bucurie nemăitrait până atunci, o emoție specială și un entuziasm proaspăt care precede un capitol cu totul nou în viața ei. Deasupra tuturor se așterne un sentiment de teamă sfântă, pentru că începe să pășească pe o potecă despre care până atunci doar a auzit, a văzut sau a citit, fără s-o poată însă explora personal. Sunt multe de spus despre copii, despre rolul de mamă, despre metodele cele mai eficiente de creștere și educare ale unui copil, iar o femeie credincioasă cu ani de experiență în acest domeniu este cea mai în măsură să ofere o multitudine de sfaturi pe acest subiect. Însă fiecare etapă a acestei călătorii oferă o perspectivă diferită asupra a tot ce presupune relația părinte-copil. Mica experiență a trecutului, trăirile pline de entuziasmul noului, ale prezentului și misterul necunoscutului din viitor așează o tânără mamă într-un loc special. Din această poziție,

pot împărtăși tuturor femeilor care sunt sau doresc să devină mame, câteva directive care s-au conturat în viața mea de părinte alături de Domnul în urma celor doi ani și jumătate în care mi-am dat toată siliința să-mi cresc, să-mi educ și să-mi disciplinez copiii în voia Domnului, după principiile biblice. Înainte de nașterea primului meu copil, am ales ca și ghid complet de studiu pe această temă cartea Proverbe și alte texte regăsite în Noul Testament care subliniază rolul meu de mamă în educarea corectă a copiilor mei. Consider esențială aplicarea principiilor Scripturii în procesul de creștere al copiilor pentru că doar atunci ne ducem la îndeplinire mandatul de mamă conform voii Sale desăvârșite și suntem împlinite. Copiii sunt un dar ceresc pe care avem responsabilitatea de a-i modela în așa fel încât, atunci când vor avea capacitatea de a discerne între bine și rău, să-și dorească dinadins binele, viața în Cristos, veșnicia alături de Dumnezeu și o viață bogată prin Duhul Sfânt. Cât de trist și de dureros poate fi să știm, ca mame, că ne-am crescut copiii pentru iad fiindcă am neglijat îndemnul sfințte ale Domnului în ceea ce privește educația lor atunci când erau mici, sub pretextul că “oricum nu înțeleg ei...”. Din păcate, în multe familii creștine sunt dezastre peste dezastre în ceea ce privește viața copiilor,

datorită unor greșeli voluntare de omitere a disciplinei spirituale în perioada de fragedă pruncie. Primii trei ani din viața unui copil sunt de o importanță majoră pentru dezvoltarea caracterului și personalității lui, cu repercusiuni evidente în vorbire, gesturi și comportament, mai ales în perioada adolescenței. Capacitatea unui copil de înțelegere și înmagazinare a informațiilor primite în acești primi ani de viață este extraordinară, chiar dacă dovada verbală apare

“Nebunia este lipită de inima copilului, dar nuiaua certării o va dezlipi de el.”
Proverbe 22:15.

NOBLEȚEA ROLULUI DE MAMA

abia în jurul vârstei de doi ani. Este o concluzie la care am ajuns în urma experienței pe care o am cu Luca, primul meu copil. La doi ani înțelegea perfect și vorbea în limita propriului vocabular trei limbi. Atunci, cum să nu fie această perioadă și etapă ideală pentru însămânțarea Cuvântului lui Dumnezeu în inimioara lor? Îl priveam cu drag cum știa de fiecare dată înainte de a mânca și de a se culca, să-și împreuneze mâinile în rugăciune alături de mine și soțul meu, să închidă ochisorii, să asculte rugăciunea rostită de noi și să spună la final “Ami!”, fără “n” la momentul respectiv. Dacă această deprindere nu e formată atunci în viețile lor, atunci când? Și, pe lângă aceste exemple, mai pot adăuga aici și metodele de dis-

ciplinare pe care Scriptura ne încurajează să le aplicăm la nevoie. Și pe acestea copilul le înțelege foarte clar, iar dacă ripostează vehement prin plâns, zbierături sau alte gesturi de natură adamică, nu trebuie să cedăm! Sunt metode prin care vor să ne silească să le facem întotdeauna pe plac, chiar dacă ceea ce ne cer sau vor să facă este evident rău sau greșit. Să nu uităm: “Cine cruță nuiaua, urăște pe fiul său, dar cine-l iubește, îl pedepsește îndată.” Proverbe 13:24, “Nebunia este lipită de inima copilului, dar nuiaua certării o va dezlipi de el.” Proverbe 22:15. Sunt doar două din multitudinea de versete pe care îmi clădesc afirmațiile și mă rog zilnic pentru înțelepciunea de a ști să-mi disciplinez copiii și prin aplicare de “nuia” conform voii

Domnului, – când, cum unde și cât –, și asta cer pentru fiecare mamă atunci când va trece prin această etapă. Un al doilea lucru deosebit pe care l-am experimentat și pe care vreau să-l împărtășesc în mod special celor însărcinate este importanța comunicării cu bebelușul și în perioada intrauterină. Și atunci aud, simt și înțeleg multe! Este concluzia la care am ajuns după ce am observat cum Luca, la un anșor, dirija aproape perfect pe ritm orice orchestră sau fanfară. Intrauterin mi-am “răsfățat” ambii copii cu muzică instrumentală clasică, de calitate, dorind să constat personal efectele pozitive și beneficiile garantate de experți ale acesteia asupra lor. Studiile au demonstrat că la vârsta de 27 de săptămâni intrauterin, simțul auditiv al bebelușilor începe să se dezvolte, aceștia fiind capabili să rețină sunete și diferite elemente de limbaj. Din acel moment, părinții le pot stimula dezvoltarea creierului cu ajutorul sunetelor, fără a-i expune la niveluri fonice prea ridicate. După naștere, am observat efectul calmant și liniștitor al muzicii clasice asupra ambilor copii cu care Domnul ne-a binecuvântat. De asemenea, ne-am bucurat rapid de un ritm somn-veghe ideal pe care și l-au stabilit, cu 12 ore de somn noaptea și încă 2-3 ore pe timpul zilei, iar dezvoltarea lor psiho-intelectuală ne-a surprins într-un mod plăcut pe toți. Scepticii ar fi de părere că aceste lucruri n-au nicio legătură cu așa numitul “efect Mozart”; personal însă, am convingerea că le-am oferit un mediu intrauterin propice de dezvoltare fiziologică somatică și psiho-intelectuală la potențial maxim. Un alt lucru cu care i-am obișnuit încă din perioada intrauterină a fost rugăciunea și studiul Scripturii. Obișnuiam să îi citesc primului meu copil câte un capitol pe zi din cartea Proverbe, după care mă rugam pentru el; iar anumite idei specia-

le care meritau să rămână pietre de aducere aminte pentru el peste ani și ani i le notam în jurnalul lui. Acelea-și lucruri le-am repetat și cu Iosua, al doilea meu copilăș, în măsura în care programul mi-a permis.

V-am împărtășit aceste lucruri în scop exemplificativ. Vă încurajez să vă ocupați de copilășii voștri încă din perioade intrauterină, comunicând cu ei și oferindu-le un mediu excelent de dezvoltare armonioasă, încă de când se află în acel loc tainic. N-am nici o îndoială că veți fi inspirate în direcția multor metode deosebite, inedite și personalizate pentru a începe o relație specială cu ei cu mult înainte de momentul nașterii.

Un ultim aspect pe care îl consider foarte important vizează modul în care fiecare femeie căsătorită are responsabilitatea de a-l înălța pe soțul ei ca tată în ochii copiii cu care Dumnezeu i-a binecuvântat ca familie, fără să facă vreodată din el personajul negativ. Bărbatul are datoria și responsabilitatea de a asigura familiei sale o pâine pe masă, ceea ce implică multă muncă, trudă și alergare. Unele meserii sunt mai solicitante decât altele, iar noi, ca jumătăți potrivite și partenere creative, trebuie să acceptăm acest lucru și să ne susținem soții cât și cum putem mai bine inclusiv pe plan profesional. Prezența unui etalon masculin în viața copiilor este indispensabilă, iar un program tumultuos al tatălui poate deveni un impediment în dezvoltarea lor echilibrată. Aici intervenim noi cu înțelepciunea noastră de femei, soții și mame evlavioase, încercând să organizăm cât mai multe întâlniri și întrevederi între ei. Când copiii ne vor întreba: “Unde e tată?”, “De ce nu stă mai mult cu noi?”, trebuie să știm să le explicăm că tata e la lucru pentru că îi iubește și vrea să asigure întregii familii pâinea cea de toate zilele, dar că abia așteaptă să ajungă acasă pentru a petrece timp cu ei. Să ne ferim să rostim la tristețe, frustrare sau mânie lucruri nechibzuite. Copiii rețin extrem de multe detalii din cele spuse de noi, de aceea trebuie să veghem să nu ajungem în situația în care să-i întoarcem împotriva propriilor lor tați

prin astfel de afirmații. Vom da socoteală pentru fiecare cuvânt nefolositor și vom plăti scump în viitor cu relații interfamiliale șubrede pentru că am tratat cu ușurință această responsabilitate importantă.

Am avut nevoie de aproape 5 ani ca să ajung la aceste concluzii, gândindu-mă la momentele în care am procedat corect și m-am raportat foarte bine la programul supraaglomerat al soțului meu, dar și la momentele în care am greșit față de el în vorbă sau faptă. M-am căit de multe lucruri printre lacrimi, în rugăciune, și l-am cerut lui Dumnezeu puterea să întâmpin cu bucurie și entuziasm fiecare perioadă a vieții mele de familie, la fel și rolul meu de soție și mamă, cu toate îndatoririle care le presupune. Nu e ușor să fim Partenera creativă din Proverbe 31, soția și mama ideală întotdeauna proaspătă, plină de energie și gata de

muncă, pe care s-o laude toți cei din casă “la porțile cetății”. Nu trebuie să ne învinuim dacă, din când în când, vom cădea rupte de oboseală tânjind după și mai multă odihnă decât ne permitem sau ni se oferă sau dacă ne vom închide în noi fără a avea dorința de comunicare nici măcar cu soții noștri... Suntem ființe umane. Avem limitele și limitările noastre, însă nu trebuie să le lăsăm să pună vreodată stăpânire pe noi. Totul se poate remedia prompt prin discuții calme și pline de blândețe, ceea ce vă sfătuiesc să faceți de fiecare dată în astfel de situații înainte de apusul soarelui. Până la urmă, una dintre cele mai puternice efecte calmante asupra unui om o are armonia familială și relația echilibrată cu partenerul de viață.

*Cu drag,
Paula Dejeu
Oradea*

Să nu-L trădezi pe Dumnezeu
Pentr-o iubire deșartă.
El e mai mult decât atât
E dragoste curată.
Căci omul, mână de pământ
Nu-i nici mai mult, nici mai puțin
Decât o adiere-nvânt.
Să nu-L trădezi pe Dumnezeu
Nici pentr-o dulce clipă.
Căci clipa trece și se duce
Și nimeni în veci n-o mai aduce.
Dar Dragostea Adevărată,
Nici când nu va pieri!
Să nu-L trădezi pe Dumnezeu
Când viața greu te încearcă.
La El e biruința ta
Iubește, uită, iartă!
Să nu-L trădezi pe Dumnezeu
Oricare-i visul tău.
Căci El veghează tot mereu
Pe`al vieții drum cu tine să paș-
ască
Să împlinească ce-a promis
Al tău destin, din veșnicie scris.

Daniela Decean

Să nu-L trădezi
pe Dumnezeu

Prima moarte

A doua moarte

Domnul Dumnezeu a poruncit omului spunând: Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștiinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.

Geneza 2:16;17

Dumnezeu îi dă porunca omului făcându-i cunoscut și consecințele neascultării: în ziua în care vei mânca vei muri negreșit, nu de moartea fizică vorbește Dumnezeu, ci de cea spirituală. Despre moartea fizică și despre celelalte urmări al încălcării poruncii, le vorbește după ce are loc discuția cu Adam, acesta întrebând despre fapta săvârșită, încearcă să dea vina pe femeie, motivând că aceasta l-a amăgit, ba mai mult îi spune Lui Dumnezeu: Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat. Aduce această scuză cu toate că el primise și porunca să păzească grădina, din grădină făcând parte și femeia, deci și femeia trebuia păzită, ceea ce înseamnă că există un dușman al grădinii și al omului, acesta era motivul pentru care îi spune Dumnezeu să pazească grădina. Apoi Dumnezeu o întreabă și pe femeie: Ce ai făcut? Această se scuză și ea dând vina pe șarpe: Șarpele m-a amăgit și am mâncat. Dumnezeu le spune fiecăruia consecințele faptei săvârșite începând în ordine inversă, dacă prima dată a început cu Adam, femeia și șarpele, acum începe cu șarpele, Eva și Adam, căruia îi spune

despre moartea fizică, aceasta fiind o întoarcere în pământ, în țărână căci din țărâna l-a făcut, întoarcerea în țărână sau moartea fizică este pedeapsa pentru trup, pentru carne, căci duhul se întoarce la Cel care l-a dat, adică la Dumnezeu.

Eclesiastul 12:7 Până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu care l-a dat. Evrei 9:27 și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata,

28- tot așa și Hristos, după ce S-a adus jefă o singură dată ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară celor care Îl așteaptă, nu în legătură cu păcatul, ci pentru mântuire. Deci și Isus a murit o singură dată, pentru păcatele noastre, jertfa s-a adus o singură dată, tot așa și omul moare o singură dată, țărâna se duce în țărână o singură dată, duhul se duce la Dumnezeu, acesta fiind nemuritor.

În Biblie, de multe ori când este vorba de cineva care a murit fizic este folosit cuvântul „a adormit”

lov 21:26 Și amândoi adorm în țărână, amândoi sunt mâncați de viermi.

Fapte 7:60 Apoi a îngenunchat și a strigat cu glas tare:„Doamne nu le ții în seamă păcatul acesta!”Și spunând acestea a adormit.

1 Corinteni 15:6 După aceia S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în viață,iar unii au adormit.

15:18 și atunci,într-adevăr, cei care au adormit în Hristos au pierit.

15:51 Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați.

1 Tesaloniceni 4:14 Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, tot așa credem că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu El pe cei ce au adormit în Isus.

Din aceste exemple biblice vedem că a muri fizic sau a adormi este același lucru, pentru că Dumnezeu nu este un Dumnezeu a celor morți, este un Dumnezeu a celor vii.

Eclesiastu 12:7 Până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost,și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu care l-a dat.

Eclesiastul 12:7 Până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost,și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu care l-a dat.

Luca 20:37;38 Dar că morții înviază, a arătat însuși Moise, în locul unde este vorba despre rug, când numește pe Domnul: Dumnezeuul lui Avram, Dumnezeuul lui Isac, Dumnezeuul lui Iacov.

Dar El nu este un Dumnezeu a celor morți, ci a celor vii, căci pentru El toți sunt vii.

Acum, dacă moartea fizică este asemenea unui somn, înseamnă că n-ar trebui să ne mai fie frică de ea, Însuși Dumnezeu ne spune acest lucru: să nu ne fie frică de moartea trupului, ci de cea a sufletului, să nu ne fie

frică de cei ce pot ucide trupul, ci de Cel ce poate ucide și trupul și sufletul cu alte cuvinte: nu vă fie frică de moartea fizică, ci de cea spirituală. Conștientizați faptul că toți vă nașteți morți spiritual și veniți să luați lumină, veniți să beți apă vie fără plată, veniți la Isus, acceptați-L pe El ca Domn și Stăpân în viața voastră și veți avea viață veșnică, veți trece de la moarte la viață.

Matei 10:28 Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Acela ce poate să piardă și sufletul și trupul în ghenă.

PRIMA MOARTE – A DOUA MOARTE

Viață veșnică înseamnă un trup nou, viu atât fizic cât și spiritual, dacă avem credință în Dumnezeu, dacă l-am acceptat pe Isus ca Domn și Stăpân în viața noastră, n-ar mai trebui să ne pierdem vremea cu moarte fizică, ci cu cea spirituală, vorbesc ca prioritate. Să dăm prioritate duhului, nu cărnii, nu trupului care este țărână și va merge în pământ, de unde a fost luat, ci duhului care vine de la Dumnezeu căci de noi depinde dacă se va întoarce din nou la Dumnezeu și va rămâne cu Dumnezeu.

Satan știe cât de gravă este moartea spirituală, el dorește să rămânem așa pe veci pentru că așa este și el, de aceea face totul pentru a ne determina să îi dăm mai puțină importanță și să ne ocupăm timpul cu moartea fizică, el a inițiat „cultul morților” în care ne irosim atât de mult timp, finanțe, energie, ne adâncim în el și uităm de moartea spirituală, uităm de suflet. Dacă sufletul omului părăsește trupul de țărână, cui mai facem noi cripte mari, morminte scumpe? Trupului de țărână care putrezește, care devine ceea ce a fost înainte de a fi trup: pământ. Sunt oameni care nu numai că le fac pentru cei ce au murit, dar își pregătesc pentru ei încă înainte de a muri cripte scumpe, morminte cu tot felul de pietre funerare, căutând să fie altfel decât a celorlalți, să fie mai deosebită, mai frumoasă, mai scumpă, își găsesc liniștea și pacea când își admiră locuința unde vor intra când vor muri, iar pentru suflet nu fac nimic sau aproape nimic, nu caută să iasă din moartea spirituală, nu fac nimic pentru locuința sufletului, dar pacea și liniștea ce o găsesc este una falsă, este doar o amăgire, pentru că lupta lăuntrică nu se termină, zbuciumul lăuntric nu dispare, strigătul sufletului nu poate fi înăbușit, golul din lăuntru omului nu poate fi umplut cu nimic pământesc. Sufletul tânjește după Cel ce l-a creat, tânjește după Dumnezeu, după prezența Sa, în durerea Sa, acesta poate fi mângâiat doar de Duhul Sfânt, golul din lăuntru omului doar Dumnezeu îl poate umple, omul își găsește împlinirea doar în Isus. Sufle-

tu caută cu disperare calea către Isus, el știe că Isus este salvarea lui, știe că poate fi salvat atâta timp cât este în trup, lupta dintre suflet și trup (carne) este pe viață și pe moarte. Cu câtă nepăsare ignoră oamenii cuvintele Sfinței Scripturi, cuvintele Lui Dumnezeu care aseamănă moartea fizică cu un somn, o adormire, iar moartea spirituală cu un loc de chin, iad, iaz de foc și pucioasă unde viermele nu moare și focul nu se stinge. Luca 9:44;46;48 unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.

Sufletul omului tânjește după aceea relație cu Dumnezeu care o avea înainte ca Adam să păcătuiască, în Geneza 2:25 vedem că aceștia erau goi și nu le era rușine, de cine să le fie rușine, doar erau numai ei, Dumnezeu și animalele? Vedem în cap.3 versetul 7, după ce mănâncă din pom li se deschid ochii și văd că sunt goi, își acoperă goliciunea cu frunze, în versetul 8 când aud glasul Domnului care se plimbă prin grădină în răcoarea zilei și dorește să se întâlnească cu ei, cu cei doi soți, poate Domnul dorea să vadă ce fac, cum se simt, poate vroia să petreacă un timp cu ei, să se bucure împreună, dar aceștia se ascund printre pomii din grădină, Dumnezeu îl cheamă, iar ei nu vin, versetul 9: Atunci Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: Unde ești? 10: Și el a spus:Ți-am auzit glasul în grădină și mi-a fost frică, pentru că sunt gol și m-am ascuns.

Din aceste versete, eu înțeleg că înainte de a păcătu, Însuși Dumnezeu venea la om, se plimba prin grădină în răcoarea zilei, îi făcea plăcere să stea de vorbă cu omul, să petreacă timp cu el, îi plăcea grădina, îi plăcea omul, pentru că toate erau creația Sa, și le găsea bune, iar omului nu îi era frică, nici rușine, relația dintre Dumnezeu și om era perfectă. Din cauza neascultării totul se schimbă, dar bunătatea lui Dumnezeu rămâne, după ce le spune ce se va întâmpla cu ei și cu pământul din cauza neascultării lor,

le face haine din piele cea ce înseamnă că i-a învățat să sacrifice animale, urmând să fie introduse jetfele pentru păcat. Grija lui Dumnezeu continuă, o vedem și noi în tot ce face Dumnezeu pentru om, ajungând până la jertfa Fiului Său pentru a ne aduce înapoi la relația de la început, la relația de Tată și fii, ne-a făcut cunoscut planul Său de salvare, planul Său de a ne scoate din starea de păcătoși, din starea de morți spirituali. Moartea spirituală înseamnă frică, rușine, teamă, suferință, durere, trudă, câștigarea pâinii în sudoarea feței, moarte fizică, toate acestea fiind puse între om și Dumnezeu, relația dintre ei s-a schimbat radical, toate acestea îngreunând sau chiar împiedicând comunicarea omului cu Dumnezeu. De prima moarte spirituală avem parte toți, toți urmașii lui Adam, urmașii primului Adam, Cel de al doilea Adam, adică Isus ne dă șansa treceri de la moarte la viață, șansa împăcării cu Dumnezeu, șansa iertării și a mântuirii, șansa ca cea de a doua moarte spirituală să nu aibă nici o putere asupra noastră.

Pentru a cunoaște detalii despre cea de a doua moarte spirituală să mergem în Apocalipsă:20:14;15 Și moartea și Locuința Morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Și dacă cineva n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.

Deci ce este moartea a doua? Este iazul de foc. Cine are parte de moartea a doua? Cine n-a fost găsit scris în cartea vieții? Cine n-a fost primit pe Isus ca Domn și Mântuitor, cine n-a crezut că Isus este Calea, Adevărul și Viața, cine n-a intrat pe ușa deschisă de Dumnezeu, ușa care este Isus. Cine sunt aceștia? Îi găsim în Apocalipsa 21:8 Dar cât despre fricoși, necredincioși, urâcioși, ucigași, desfrânați, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.

Ce este moartea a doua? Este iazul de foc. Moartea a doua nu poate fi moarte fizică, pentru că cei ce mor a doua oară sunt cei ce la judecată n-au fost găsiți scriși în cartea vieții. La care judecată? La cea din Apocalipsa

20:11;12;13. Aici este vorba de judecata morților mari și mici care stăteau în fața scaunului de domnie, dacă erau morți fizic nu puteau sta în fața scaunului de domnie, dacă erau vii fizic n-ar fi numiți morți, deci erau vii fizic și morți spiritual.

Apocalipsa 20:11;12 ;13 Și am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel care ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele.

Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după cele scrise în cărțile acelea, potrivit cu faptele lor.

Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea, Moartea și Locuința Morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui.

Dacă cineva ar îndrăzni să zică acum: "Eu sunt păcătos din cauza lui Adam, ce vină am eu dacă Adam n-a ascultat?" Mă întreb ce va spune atunci când se va afla în fața scaunului de domnie, în fața Celui care șade pe el și va fi întrebat: "Ce ai făcut cu șansa pe care ți-am dat-o? Ce ai făcut cu Fiul Meu? Cu ce l-ai primit? Cu ramură de palmier în mână sau cu biciul? Când Pilat a întrebat pe cine să elibereze, pe Isus sau pe Barnaba, tu ce ai răspuns? Pe cine?"

Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au stat pe ele, li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasă capul din cauza mărturiei lui Isus și din cauza Cuvântului lui Dumnezeu, și a celor care nu se închinaseră fiarei și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani.

Apocalipsa 20:4

5 Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este prima înviere.

6 Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de prima înviere! Asupra lor a doua moarte nu are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.

Acești credincioși au parte de prima înviere spirituală urmată de cea fizică. Din acest verset (Apocalipsa 20:4) reiese că prima înviere spirituală începe atunci când Ioan Botezătorul predică venirea lui Isus, primi oameni vii

spiritual sunt cei care primesc mărturia lui Ioan, îl primesc apoi pe Isus și rămân credincioși până la moartea fizică. Învierea spirituală continuă cu cei ce Îl primesc pe Isus pe baza mărturiei apostolilor și a ucenicilor Lui, aceași mărturie ce o avem și noi: Biblia adică Cuvântul lui Dumnezeu și a revelației prin Duhul Sfânt.

Prima înviere fizică începe cu Isus care este cel dintâi rod, care la timpul hotărât de Dumnezeu va veni după cei care sunt ai Lui. Isus n-a avut păcat și de aceea n-a fost nevoie de înviere spirituală dar a cunoscut moartea fizică și înviera fizică, a murit în trup de carne și a înviat în trup de slavă.

1Corinteni 15: 20; 21;22;23.

20 Dar acum, Hristos a înviat dintre cei morți, pârga celor adormiți.

21 Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților.

22 Și după cum în Adam toți mor, tot așa , în Hristos , toți vor fi făcuți vii.

23 dar fiecare la rândul lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui cei care sunt ai lui Hristos.

Vedem aici cum toți oamenii au parte de înviere în Hristos, dar nu deodată, ci fiecare la rândul lui, uni au parte de prima înviere iar alți de cea de a doua înviere, aici este vorba de învierea fizică. Cei care au primit pe Isus, au înviat spiritual, au ieșit din starea de păcătos și mor fizic în Christos, aceștea au parte de prima înviere fizică la venirea lui Isus, cei care n-au murit fizic și sunt vii spiritual nu vor cunoaște moartea fizică, ei vor fi transformați într-o clipeală de ochi, vor primi trupuri de slavă, la fel ca și cei ce vor fi înviați fizic.

1Corinteni 15:42 Așa este și înviera morților. Trupul este semănat în putrezire și înviază în neputrezire;

43. este semănat în necinste și înviază în slavă;este semănat în slăbiciune și înviază în putere;

44.este semănat trup natural și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup natural, este și un trup duhovnicesc.

45.De aceia este scris:Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu; cel din urmă Adam un duh dătător de viață.

46.Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este natural; ce este duhovnicesc vine pe urmă.

47.Omul dintâi este din pământ, făcut din țărână; omul al doilea este din cer.

48.Cum este cel făcut din țărână, așa sunt și cei din țărână; cum este Cel cesc așa sunt și cei cerești.

49.Și după cum am purtat chipul celui făcut din țărână tot așa vom purta și chipul Celui cesc.

50.Ce spun eu, fraților ,este că nu pot carnea și sângele să moștenească împărăția lui Dumnezeu, nici putrezirea să moștenească neputrezirea.

51.Iată vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați,

52.într-o clipeală, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Căci trâmbița va suna, morții vor învia ne-supuși putrezirii și noi vom fi schimbați.

53. Căci trebuie ca cea ce este supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire și cea ce este muritor să se îmbrace în nemurire.

54.Căci trupul aceste supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris:Moartea a fost înghițită de biruință.

Moartea spirituală aduce cu sine moartea fizică iar învierea spirituală este urmată de învierea fizică, înviera în trup. Ce fel de trup? Un trup de slavă, un trup care nu putrezește, așa cum ne este descris în versetele de mai sus. După prima moarte spirituală urmată de cea fizică, prin jetfa lui Isus,

cei chemați, cei aleși și cei credincioși au parte de prima înviere spirituală urmată de cea fizică.

Prima înviere fizică va avea loc la venirea Lui Isus, la a doua venire a Lui Isus, atunci când Isus va veni să își ia mireasa, să îi ia pe cei care sunt ai Lui, cei care au rămas credincioși până la moarte. Aceștea sunt cei ce vor împărăți împreună cu Isus o mie de ani, asupra lor cea de a doua moarte nu mai are nici o putere. Pentru a avea loc învierea și cea spirituală și cea fizică trebuie să fi avut loc înainte moartea spirituală și moartea fizică. Moartea spirituală și moartea fizică sunt plata păcatului, ele există datorită păcatului.Învierea trupului este asemănată cu sămînța semănată, aceasta pusă în pământ trebuie să moară pentru ca apoi să răsară și să aducă mult rod, să răsară o plantă nouă, cu un trup nou. În pământ se pune un singur bob din care crește o plantă cu un trup nou și multe boabe, mult rod dacă planta este sănătoasă, este udată și îngrijită:

1 Corinteni 15:36 Nebun ce ești? Ce semeni tu, nu înviază, dacă nu moare mai întâi.

37:Și când semeni, semeni nu trupul care va fi, ci doar un grăunte, cum se întâmplă: fie de grâu, fie de altă sămânță.

38:Apoi Dumnezeu îi dă un trup, după cum voiește;și fiecărei semințe îi dă un trup al ei.

Nu cred că există cineva care să nu cunoască acest proces al plantelor: semănat și udat apoi răsare și crește un trup care are rod. Nu se întâmplă întodeauna așa, sunt situați când din diferte motive planta să nu aducă rod, spre dezamăgirea celui ce a semănat. Tot așa vor fi oameni care vor fi înviați dar nu vor avea rod, acești oameni vor fi printre cei ce au parte de cea de a doua înviere, la sfârșitul celor o mie de ani. Dumnezeu va face diferența și va da fiecăruia un trup după cum voiește El.

Apocalipsa 20: 1 Apoi am văzut un înger coborându-se din cer, având cheia adâncului și un lanț mare în mână.

2.El a pus mâna pe balaur, șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satan, și l-a legat pentru o mie de ani.

7.Când se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui

8. și va ieși să înșele neamurile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării.

Cea de a doua înviere spirituală va fi testată la sfârșitul celor o mie de ani, când Satan va fi dezlegat pentru puțin timp și va înșela din nou oameni, atunci cei care vor fi cu adevărat vii spiritual vor rezista provocărilor și ispitelor, iar cei care vor fi înșelați vor fi ca nisipul mării, vor fi în număr foarte mare, la fel ca și acum, va fi o cale largă pe care vor merge foarte mulți și o cale strâmtă pe care vor fi puțini, o cale care duce la mântuire și una care duce la pierzare.

Se poate pierde învierea spirituală? Se poate reveni din nou la starea de păcătos, după ce ai cunoscut pe Cristos? Eu am găsit răspunsul dat prin Pavel în epistole către Evrei, versetul 4; 5;6.

4.Căci este cu neputință ca cei care au fost luminați o dată și au gustat darul ceresc și au fost făcuți părtași ai Duhului Sfânt

5.și au gustat Cuvântul cel bun a Lui Dumnezeu și puterile veacului viitor,

6. și care au căzut, să fie reânoiți spre pocăință, căci ei răstignesc pentru ei însăși pe fiul lui Dumnezeu, făcându-L să fie batjocorit.

După ce am citit aceste versete, răspunsul meu la întrebarea de mai sus este DA, nu cer nimănui să fie de acord cu mine, pentru că nu aș îndrăzni să spun despre cineva că a ajuns la un nivel spiritual ca cel redat de Pavel și a căzut, numai Dumnezeu știe și poate acea persoană dacă a căzut sau nu, dacă mai este loc de pocăință sau nu, numai Dumnezeu poate ști la ce nivel spititual suntem. Ce pot eu spune și pentru mine și pentru alți este să veghem, să fim treji, să avem untdelemn în candelă și să spunem împreună:Vino, Doamne Isuse!

Todea Cornelia
Biserica Noul Legământ
Tg. Mureș

Să fii părinte...

„Copiii au nevoie mai mult de modele decât de critici.”

Carolyn Coats

- 1** Să fii părinte este o chemare sfântă și înaltă. Ți s-a încredințat un suflet, nu doar un trup care trebuie hrănit și îmbrăcat.
- 2** Să fii părinte înseamnă să vezi lumea cu alți ochi. Și pentru aceasta nu ai nevoie de (încă) o pereche de ochelari, ci de o inimă deschisă și iubitoare.
- 3** Să fii părinte este o aventură. Nu porni la drum neechipat. Ai nevoie de entuziasm și de răbdare.
- 4** Să fii părinte înseamnă să fii ca o carte deschisă sub ochii copilului tău. Te citește în fiecare clipă și învață din ceea ce spui, din ceea ce faci, din ceea ce ești.
- 5** Să fii părinte înseamnă să fii creator de clipe frumoase. O plimbare cu bicicleta, un meci de fotbal, jucatul în nisip sau de-a baba-oarba, înălțarea unui zmeu sau, pur și simplu, răsfoirea unui album de familie. Acele momente calde, de apropiere, când îi citești o poveste sau îl înveți o poezie, se transformă în amintiri ce rezistă în timp.
- 6** Să fii părinte înseamnă să dăruiești fără să primești ceva în schimb. Să împărtășești bucurii și tristeți, zâmbete și lacrimi. Să transmiți sfaturi, valori și idei. Să modelezi caractere.
- 7** Să fii părinte înseamnă să semeni cu înțelepciune și să culegi cu răbdare, știind că fiecare lucru își are vremea lui.
- 8** Să fii părinte înseamnă să fii un învingător. Să învingi oboseala, amărăciunea, îngrijorarea și frica, pentru a deveni persoana în care copilul tău poate avea încredere deplină.
- 9** Să fii părinte înseamnă să pășești cu grijă, la fiecare pas, păstrând cărarea curată și frumoasă. Pe urmele pașilor tăi calcă chiar acum copilul tău.
- 10** Să fii părinte este un dar de care te poți bucura în fiecare clipă, câtă vreme vei trăi. Nimeni nu-ți poate lua această calitate. Indiferent ce vârstă are copilul tău, tu vei rămâne mereu părintele lui.

Cristina-Andreea Ianculescu

MAMA – MODEL:

*pentru mine, pentru tine,
pentru toate
mamele din lume.*

“Totuși ea va fi mântuită prin nașterea de fii, dacă stăruie cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie.”

1Timotei 2:15

Femeile, în calitatea lor de mame au parte de multe momente, ceasuri, zile, săptămâni, luni sau ani cu trăiri și experiențe diferite: când pline de bucurie, fericire și mulțumire, când de lacrimi, îngrijorare, durere și zbucium. Cuvântul Lui Dumnezeu spune că pot fi mântuite prin naștere de copii dacă veghează și sunt credincioase.

1Timotei 2:15 Totuși ea va fi mântuită născând copii, dacă stăruie cu smerenie în credință, dragoste și în sfințenie.

Cu fiecare copil au o relație diferită. În calitate de mame cu autoritatea și darurile primite de la Dumnezeu se raportează diferit în funcție de caracterul copilului. O mamă nu poate folosi aceleași metode de abordare și educare la toți copiii pentru că aceștea nu sunt la fel, fiecare copil este unic. Relația părinte -copil este după modelul

divin, Dumnezeu are o relație personală și diferită cu fiecare copil al Său, fiecare copil este diferit, este unicat, pentru că așa a fost creat de către Dumnezeu.

Mamele creștine au un model de mamă care a trăit atât momente de bucurie cât și de durere profundă alături de Fiul ei și care a rămas credincioasă până la sfârșit. A suferit în tăcere, s-a bucurat în tăcere, a cunoscut răbdarea, îndelunga răbdare, supunerea și smerenia, a fost un vas de cinste în care au încăput toate darurile Duhului Sfânt. Această mamă la care ar trebui să privim noi mamele creștine și de la care avem de învățat este Maria, mama lui Isus.

Această mamă care până la primirea vizitei îngerului Gabriel, era o fată ca ori care alta, din punct de vedere omenesc, oamenii nu vedeau nimic deosebit la ea, dar pentru Dumnezeu era specială, Dumnezeu

a găsit ceva deosebit la ea și a ales-o să fie mama Fiului Său. După discuția avută cu îngerul care i-a adus la cunoștință planul Lui Dumnezeu cu ea, viața ei s-a schimbat total: pe de o parte s-a umplut de bucurie pentru cinstea și onoarea primită de la Dumnezeu, căci cine nu s-ar bucura să primească așa o veste de la Creator, pe de altă parte îngrijorarea în ceea ce privește relația cu logodnicul ei: Cum să-i spună? Va crede el oare? Ce va spune? Apoi familia, oameni care deși aveau cunoștință despre aceste evenimente, pentru că Dumnezeu le vestise cu ani în urmă despre nașterea Fiului Său din fecioară, deși ar fi trebuit să stea în așteptarea acestui mare eveniment puțini au fost cei ce au cunoscut că se întâmplă.

Cu toate că Îl năștea pe Fiul Lui Dumnezeu a născut în cel mai umil loc posibil: într-un grajd de animale, pe un aș-

ternut de paie, doar ea și Iosif, pe când noi mamele de azi, avem parte de toată atenția: familie, medici, asistente, infirmiere, scutece de unică folosință și multe altele. Totuși ne plângem, totuși cântăm, avem atât de multe comparativ cu ea și totuși nu avem îndeajuns, nu suntem mulțumite. Ea a biruit, a fost bucuroasă și mulțumită. Noi cum suntem?

Păstori, cărora un înger al Domnului le-a spus despre Isus și i-a trimis la locul unde s-a născut, când au văzut pruncul în iesle au început să istorisească tot ce li se spusese despre acest Copil. Maria asculta smerită, umilă, păstra toate cuvintele, toate mărturiile lor și se gândea la ele în inima ei. La fel și atunci când își duc Copilul la templu pentru binecuvântare, rămâne uimită de cuvintele lui Simion, care aștepta acest eveniment și se ruga lui Dumnezeu să nu moară până nu va vedea cu ochii lui acest Copil, până nu va vedea cu ochii lui mântuirea. De la el află Maria despre sabia care va străpunge sufletul ei.

- Luca 2: 25-35; Și iată, în Ierusalim era un om cu numele Simeon. Omul acesta era drept și temător de Dumnezeu. El aștepta mângâierea lui Israel și Duhul Sfânt era peste el.
- 26.Duhul Sfânt îl înștiințase că nu va vedea moartea înainte de a vedea pe Hristos Domnul.
- 27.El a venit în templu, îndrumat de Duhul. Și când părinți au adus înăuntru pe Pruncul Isus, ca să facă pentru El după obiceiul Legii,
- 28.Simion L-a luat în brațe, a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis:
- 29.Acum eliberează în pace pe robul Tău, Stăpâne după cuvântul Tău, 30.căci ochii mei au văzut mântuirea Ta,
- 31.pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor,
- 32.lumina care să descopere neamurile și slava poporului Tău Israel.34.Simeon i-a binecuvântat și a zis Mariei, mama lui:lată Pruncul acesta este rânduit spre prăbușirea și spre ridicarea multora în Israel și să fie un sema care va stârni împotrivire.
- 35Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie, ca să se descopere gândurile multor inimi.

În supunere, fără să cârtească își împachetează lucrurile necesare și care le puteau duce cu ei în Egipt, când îngerul

Domnului le spune să fugă și să rămână în Egipt căci Irod caută Coplașul ca să-L omoare. După moartea lui Irod, pornesc iarăși la drum înapoi, nu se stabilesc în Iudeea căci le era frică de Arhelaus fiul lui Irod care domnea în locul tatălui său, se duc în părțile Galileii, în Nazaret. Au făcut toate aceste călătorii pe jos, au avut probabil un măgar pentru bagaje, cu siguranță nu au avut mijloacele de transport pe care le avem noi astăzi, dar a fost bucuroasă și mulțumită.Noi cum suntem?

La sărbătoare Paștelui, Iosif și Maria mergeau la Ierusalim în fiecare an, iar când Isus avea doisprezece ani s-au suit la Ierusalim după obiceiul sărbătorii. La întoarcere, Isus a rămas în Ierusalim, dar părinți nu știau, credeau că este în ceata de călători și au mers cale de o zi când au văzut că Isus lipsește. S-au întors înapoi la Ierusalim și l-au găsit după trei zile de căutare, în templu, stând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și punându-le întrebări. Când l-au văzut, au fost mirați, iar Maria, ca orice mamă, îl mustră:

- Luca 2:42 Și când a fost El de doisprezece ani, s-au suit la Ierusalim, după obiceiul sărbătorii.
- 4.Apoi, după ce au trecut zilele, pe când se întorceau ei acasă, băiatul Isus a rămas în Ierusalim și părinții Lui nu știau.
- 44.Și socotind că era în ceata de călători, au mers cale de o zi și L-au căutat printre rudele și cunoscuții lor.
- 45.Și ne găsindu-L, s-au întors în Ierusalim căutându-L.
- 46.După trei zile, L-au găsit în templu, stând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și punându-le întrebări.
- 47.Toți care-L auzeau rămăneau uimiți de priceperea și de răspunsurile Lui.
- 48.Când L-au văzut, ei au rămas mirați,Și mama Lui l-a zis:Copil, pentru ce ne-ai făcut așa? Iată, tatăl Tău și eu Te-am căutat cu mare îngrijorare.
- 49.El le-a zis:De ce M-ați căutat?Oare nu știți că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?
- 50.Dar ei n-au înțeles spusele Lui.
- 51.Apoi S-a coborât împreună cu ei, a venit la Nazaret și le era supus.Mama Sa păstra toate cuvintele acestea în inima ei.

Răspunsul Lui Isus nu era al unui copil vinovat, nici al unui copil neascultător, El nu caută să se justifice. Isus le atrage

atenția asupra faptului că s-au îngrijorat, au intrat în panică, dar nu era cazul,de câte ori a fost în pericol, Dumnezeu a trimis un înger care i-a înștiințat, le-a spus ce să facă, unde să meargă,însă acum, Dumnezeu nu le-a spus nimic. Dar dacă nu ar fi lăsat îngrijorarea să vină peste ei și ar fi întrebat ei pe Dumnezeu, ar fi primit răspuns, ar fi primit pace și liniște în locul îngrijorării, ei care aveau o relație cu Dumnezeu trebuia să ceară ajutorul Lui. Maria deși nu a înțeles spusele Lui, a păstrat toate cuvintele în inima ei, ceea ce arată supunerea și smerenia ei. Isus, s-a întors acasă împreună cu părinții, în Nazaret și le era supus. Acest eveniment nu a schimbat cu nimic relația lor, El le era supus și recunoștea autoritatea lor în calitate de părinți.

Mă întreb de câte ori ar trebui și noi să tăcem, dar noi vorbim, de câte ori ar trebui să nu facem nimic, dar noi facem,de câte ori ar trebui doar să ne rugăm, să aducem îngrijorările noastre la Dumnezeu,să le lăsăm acolo,ar trebui, dar...Ca mame, înțelegem îngrijorarea Mariei, de câte ori nu suntem și noi îngrijorate pentru copiii noștri și nu ne putem ruga, intrăm în panică, nu avem liniște, nu putem dormi, nu mai avem chef de nimic. Unde este credința noastră atunci? Credința care mută munții.Dumnezeu este tot acolo, n-a plecat nicăieri, ne așteaptă să mergem la El cu toate îngrijorările noastre, să ne dea eliberare, pace și liniște, mângâiere și bucurie.

În Evanghelia după Ioan cap. 1:1-11 Isus își arată slava prin semne: nunta din Cana este începutul semnelor Lui, primul semn îl face aici prin schimbarea apei în vin. Ucenicii au văzut acest semn și au crezut în El.

- 1.A treia zi s-a făcut o nuntă în Cana din Galileea și mama lui Isus era acolo.
- 2.Și la nuntă a fost invitat și Isus cu ucenicii Săi.
- 3.Când s-a terminat vinul, mama lui Isus l-a zis: Nu mai au vin.
- 4.Isus i-a zis:Femeie ce am Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul.
- 5.Mama Lui a zis celor care serveau:Să faceți orce vă va zice.
- 6.Și acolo erau șase vase de piatră pentru apă, puse după obiceiul de curățire al iudeilor;și în fiecare încăpea câte două sau trei măsurii.
- 7.Isus le-a zis: Umpleți vasele cu apă! Și le-au umplut până sus.

- 8.Scoateți acum, le-a zis El, și aduceți mai-marelui mesei. Și i-au adus. 9.Mai-marele mesei, după ce a gustat apa devenită vin (el nu știa de unde vine vinul acesta dar cei care serveau, care scosese ră apa, știau) a chemat pe mire.
- 11. Isus a făcut acest început al semnelor Lui în Cana din Galileea. El și-a arătat slava și ucenicii Lui au crezut în El.

Maria a văzut că nu mai este vin și nunta încă nu s-a terminat, soluția omenească la această problemă ar fi fost să împrumute sau să cumpere de la cineva care vindea vin sau în cel mai rău caz să anunțe nuntașii și să-și ceară scuze. Dar, Maria nu alege nici una din aceste variante, ea merge la Isus și îi spune: "Nu mai au vin". Aștepta ea oare ca Isus să facă o minune? A cunoscut ea oare în inima ei că Isus trebuie să își înceapă lucrarea? A simțit ea oare că trebuie să se întample ceva? Cu siguranță, Maria stătea în așteptare, adunase în inima ei atâtea informații, confirmări, mărturii și cuvinte despre Isus, avea o relație personală cu Dumnezeu

și cu siguranță a simțit în duhul ei că acela era un timp special, când avea să se întâmple ceva. Avea o relație cu Dumnezeu și avea o relație cu Isus: mamă și Fiul.

Răspunsul Lui Isus: Femeie ce am Eu cu tine? Nu mi-a venit încă ceasul! Pare a fi un refuz și totuși nu este. Ce voia să spună oare Isus? De ce îi spune Mariei femeie? De ce nu îi spune mamă? Eu cred că era un moment special pentru amândoi.

Maria știa că băiatul ei este mare și că are de făcut o lucrare, care trebuie să înceapă, știa că Isus trebuie să intre în lucrare, iar relația lor nu va mai fi la fel. Isus se va supune Tatălui ceresc și va face voia Lui.Se va sfătui cu Dumnezeu, nu va mai fi sub autoritatea ei, rolul ei de mamă s-a terminat, va începe o etapă nouă atât pentru ea cât și pentru Isus, relația lor va fi diferită de cum fusese până atunci.

La fel ca Maria, și Isus știa și aștepta timpul, ceasul în care avea să-și înceapă lucrarea, dar știa că acest lucru îl va spune Tatăl. De aceea, răspunsul Lui era pentru a o liniști pe Maria, care ca orice om, ca orice mamă se îngrijora și suferea. Isus știa că evenimentul ce urma să vină avea greutate

și pentru Maria, știa că va suferi alături de El și că mângâierea Lui era necesară, cuvintele Lui aveau impact asupra ei. Prin răspunsul Lui îi amintea din nou să nu se îngrijoreze, căci El știa că va veni timpul, ceasul Lui. Nu mai era copil sub autoritatea părinților, era matur, avea o relație cu Tatăl Ceresc și știa că va trebui să facă tot ce vede pe Tatăl făcând, că nu putea și nu trebuia să facă nimic de la El sau pentru că îi vor spune alții, dar că aștepta încredințarea de la Dumnezeu pentru ceea ce urma să facă. Maria avea și ea încredințarea ei, îl lasă pe Isus cu Tatăl și se adresează celor care serveau spunându-le: "Să faceți orice vă va spune."

Asemenea Mariei ni se întâmplă și nouă, vine timpul când relația dintre noi și copiii noștri se schimbă, în cazul fetelor, acestea prin căsătorie ies de sub autoritatea părinților și intră sub autoritatea bărbatului, iar în cazul băieților, aceștia devin capul femeii și intră sub autoritatea Lui Isus, care este capul bărbatului. Prin căsătorie, omul își va lăsa părinții, se va lipi de soția lui și vor fi un singur trup, aceasta este taina căsătoriei. Vine timpul când noi, mamele, trebuie să ne retragem, să-i lăsăm să ia singuri decizii, să

așteptăm să ne ceară ajutor sau sfat, să nu intervenim în viața lor fără să mergem mai întâi la Dumnezeu pentru a-L întreba ce putem face pentru ei.

Prin Isus gradul de rudenie și familia pământească primesc noi dimensiuni, depre aceasta putem citi în evanghelia după Matei capitolul 12 versetele de 46 la 50.

- 46.Pe când Isus vorbea încă multîmilor, iată, mama și frații Lui stăteau afară și căutau să-L vorbească.
- 47.Atunci cineva i-a zis: "Iată, mama Ta și frații Tăi stau afară și caută să-Ți vorbească."
- 48.Dar Isus a răspuns celui care Îl adusese știrea aceasta: "Cine este mama Mea și care sunt frații Mei?"
- 49.Apoi, întinzându-și mâna spre ucenicii Săi, a zis: "Iată mama Mea și frații Mei!"
- 50.Căci oricine va face voia Tatălui Meu care este în Ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă."

Aici Isus spune foarte clar cine este familia Lui, cine este mama Lui, cine sunt fratele și sora Lui. Isus și cei care fac voia Lui Dumnezeu fac parte din familia Cerească. Bineînțeles că și Maria intră în familia Cerească a Lui Isus; o vedem în mulțimea de popor care era de față la judecata și răstignirea Lui Isus, împreună cu Maria Magdalena, cu soția lui Cleopa, și cu ucenicul pe care îl iubea Isus, stând lângă cruce. Văzând-o, Isus îi spune: "Femeie, iată fiul tău!", iar ucenicului: "Iată mama ta!". Ucenicul o ia la el acasă. Pentru că Isus făcea deja parte din familia Cerească, după Tatăl, El era primul membru al familiei Cerești, unde este doar Tatăl, fiul și fiicele Lui. Nu îi spune Mariei "mamă", ci "femeie" când vorbește cu ea. Maria, făcea parte din familia Cerească, la fel și ucenicul, dar vor mai rămâne pe Pământ și vor trăi conform regulilor de pe Pământ. Pentru ucenic, Maria va fi mamă, iar pentru Maria, acesta va fi fiu. Isus știa că Maria suferea pentru El, știa că avea nevoie de mângâiere și sprijin, de aceea îi spune ucenicului că este mama lui și deci să se comporte cu ea ca atare, să-și îndeplinească îndatoririle pe care le are fiul față de mamă. Mariei îi spune că ucenicul este fiul ei, aceasta însemnând că el va avea grijă de ea, iar ea va trebui să aibă încredere în el.

Stau și mă gândesc de câtă durere și suferință, batjocură, umilință și respingere a îndurat și de câtă răbdare și așteptare a dat dovadă Maria pe tot parcursul vieții.

Mi-o închipui privindu-și fiul răstignit pe cruce, îndurerată, spunându-i printre lacrimi și suspine, fără cuvinte: "Cum aș vrea să mor și eu odată cu tine!", iar pe Isus privind-o, înțelegându-i durerea, și spunându-i: "Nu, tu nu vei muri încă, acesta este ceasul Meu, nu al tău, tu vei înfrunta durerea, apoi vei avea parte de o bucurie cum nu ai mai avut, văzându-Mi Învierea și Înălțarea. Vei fi o mărturie pentru mulți, vei fi o mângâiere pentru mulți, vei fi o mângâiere pentru toate mamele care sunt și care vor fi până la sfârșitul veacului. Te las cu ucenicul meu iubit."

Haideți, ca mame creștine, să privim la Maria, să ne creștem copiii pentru Dumnezeu, nu pentru noi, să nu fim egoiste, ei sunt un dar de la Dumnezeu și totuși nu sunt ai noștri, sunt ai Lui. Să înțelegem că până sunt mici, sunt sub autoritatea noastră, luăm noi decizii pentru ei, dar vine timpul când treptat trebuie să le dăm libertate, vine timpul când relația mamă-copil se schimbă, având prioritate relația lor cu Dumnezeu, să-i lăsăm să îl întrebe și să îl asculte pe Dumnezeu. Nu sunt în măsură să dau sfaturi pentru că în momentul de față trăiesc această experiență, nu e ușor pentru mine, dar nu suntem la fel, nu sunt situațiile la fel, pentru unele este mai ușor, pentru altele este mai greu, dar un lucru este cert: acest timp este inevitabil, mai devreme sau mai târziu, el vine în viețile noastre, iar Dumnezeu este prezent, este acolo pentru a ne ajuta, a ne mângâia, iar Duhul Sfânt ne învață toate lucrurile. Nu suntem singure, îl avem pe Dumnezeu, pe Isus, pe Duhul Sfânt, pe soții noștri, și ne avem una pe alta.

Am spus mai sus, că în momentul de față trăiesc această experiență, am trăit situații când nu am fost de acord cu deciziile copiilor mei și poate nici cu ale Lui Dumnezeu, am învățat că atunci când vin cu rugăciunea mea la Dumnezeu să-l cer să-mi dea putere să accept răspunsul Său, să accept voia Lui, atunci când voia și așteptările mele sunt altele, să-mi dea izbândă în această luptă. Au fost și situații când am intervenit și am manipulat lucrurile după cum voiam eu, la un moment dat unul dintre copii m-a întrebat: "De ce ești egoistă?", am răspuns: "Nu sunt egoistă, de ce îmi spui lucrul acesta? Cum adică sunt egoistă?", el mi-a răspuns: "Vrei ca noi să nu creștem, să nu ne maturizăm spiritual, vrei să rămânem tot copii? Nu înțelegi că pentru aceasta e nevoie să avem și noi trăirile noastre cu Dumnezeu, experiențele noastre, căderile și ridicările noastre,

durerile și bucuriile noastre în Domnul? Chiar dacă este dureros uneori, atât pentru tine cât și pentru noi." Mi-am dat seama că are dreptate, am înțeles că trebuie în unele situații să sufăr în tăcere, să aștept în tăcere, am înțeles că există un post al tăcerii. Am privit la Maria și am înțeles de ce ea păstra multe în inima ei, și se gândea la ele zilnic în tăcere, suferea în tăcere, aștepta în tăcere. Nu mă compar cu ea, nu compar durerea mea cu a ei, privesc la biruința ei și mă ridic spunând: "Vreau să merg mai departe cu Dumnezeu, vreau să fac voia Lui, oricare ar fi prețul ce trebuie plătit, vreau să-mi duc crucea până la sfârșit." Una a fost crucea Mariei, alta este crucea mea, dar așa cum ea a biruit, tot așa vreau să biruiesc și eu. Să privim la Mariei, la viața ei, la biruința ei,să învățăm de la ea,să suferim și să ne bucurăm împreună cu ea.

Cornelia Todea
Biserica Noul Legământ
Tg. Mureș

Promisiuni în Domnul

M-am întors la Domnul acum 5 ani, într-o biserică mică și modestă, dar cu oameni minunați, în care am simțit prezența Domnului din prima secundă. Sunt membră în biserica Oastea Domnului, în Arad, dar s-au întâmplat multe în viața mea și am ajuns în Munchen. Am o meserie foarte frumoasă, sunt asistent medical de 30 de ani și am ales această meserie pentru că iubesc oamenii. De mică am fost astfel și atunci când nu eram în adunare, inima mea empatiza cu cei suferinzi, în special cu cei fără posibilități și care nu aveau sprijin. Nu aveam liniște până nu dădeam de capăt și scoteam cumva omul la liman. Nu am activat în vreo organizație, făceam totul instinctiv, din

resursele proprii. Am rămas singură cu copilul meu de când el avea 6 ani (va împlini curând 25) și pot spune că este un copil minunat. Adesea citesc în revista „Suflet de femeie” despre familii, căsătorii, vieți frumoase, așezate, însă, din păcate, nu pot să spun acest lucru și despre mine. Am divorțat și am rămas singură cu Lorin, nu am reușit să îmi refac viața de familie, dar Domnul m-a răsplătit cu un copil minunat. A crescut cu aceeași dragoste pentru oameni pe care o am și eu și a învățat că a dăruia din ceea ce avem, chiar dacă este puțin, e un lucru minunat, că un lucru are preț cu adevărat abia atunci când îl poți împărți. Lorin încă nu a făcut pașul botezului, însă este un copil care îl

sformare. Este unul din motto-urile mele, este ceea ce simt și ce traiesc pentru că eu cred în lucrurile făcute din toată inima, în a ajuta pe cei din jur chiar și cu un zâmbet, o încurajare, o alinare, o supă fierbinte. Cred în puterea iubirii, pentru că atunci când faci ceva din dragoste și din iubire, nimic nu ți se pare greu, iar răsplata primită prin cei cărora le-ai întins o mână este atât de frumoasă, iar bucuria și zâmbetul lor sunt ca o ploaie de primăvară. Am experimentat binecuvântarea de a primi eu însămi ajutor și încurajări. Ce poate fi mai minunat decât o vorbă potrivită sau o mâncare atunci când îți este foame, ce poate fi mai minunat decât să fii îmbrățișat cu dragoste și cu sinceritate. Se spune că un prieten bun, îți vede prima lacrimă, o șterge pe a doua și o oprește pe a treia.

poartă pe Domnul în inimă și în suflet, având o naturalețe și o frumusețe aparte când vorbește despre Dumnezeu. El locuiește la Londra, am trecut prin multe, dar Domnul ne-a vegheat pas cu pas. Deși a absolvit o facultate în Cluj-Napoca, a ales să fie bucătar-are un dar aparte și este foarte talentat. A ajuns să lucreze acum într-un restaurant foarte renumit din Londra, fără vreo școală, doar după 2 ani de experimentat acasă sau la prieteni. Este apreciat și iubit de cei din jur, conștient că Domnul i-a ocrotit și călăuzit pașii. Singura mea nădejde este Domnul, căruia îi cer ocrotire și călăuzire înțeleaptă, zi de zi pentru copilul meu. De când sunt în adunare, viața mea s-a schimbat, am o altă viziune asupra lucrurilor. Am trecut prin foarte multe încercări și dacă viața mea a fost foarte grea înainte de a mă întoarce la Domnul, după, nu a devenit mai ușoară. Mulți prieteni, chiar și familia, îmi spuneau să renunț, dar inima mea era dată deja în dar spre tran-

Eu cred în puterea pe care a pus-o El în noi, aceea de a iubi, de a ajuta, sunt daruri atât de minunate și se pot face atât de multe cu ele. Ascultam într-o zi o discuție între frați care își doreau daruri de vedenie și de prorocie, daruri de vindecare și de a descoperi lucruri, însă eu cred că avem deja daruri minunate și poate nu le folosim destul. Ce poate fi mai minunat decât să poți alina, sătura un fămând sau sprijini atâția oameni care sunt în nevoie. Cei care vrem să slujim Domnului în această direcție nu vom fi șomeri niciodată, nu vom da faliment, nu va trebui să plătim taxe sau impozite, iar binecuvântarea Domnului va fi atât de mare. Aceasta e frumusețea vieții cu Domnul, că oricât de mici am părea pentru ceilalți, El știe să ne folosească atât de minunat, să ne pună în valoare atât de frumos. El ne dă o altă valență și ne face să ne simțim prețuiți. Bănuțul meu și bă-

nuțul tău pot deveni candelă pentru cel ce e pierdut pe Cale și mai cred în puterea exemplului personal. Cred că, atunci când tu lucrezi cu și prin iubire cu El și pentru El, cei din jur își vor dori și ei să simtă pacea ta, blândețea ta, bucuria de a fi copil de Dumnezeu. Când vor vedea perspectiva ta de a privi viața, încercările și lumea, își vor dori să afle acel ceva și să-l cunoască pe Dumnezeul tău. Cred că ar trebui să nu judecăm pe nimeni pentru că nu știm ce stă dincolo de aparențe, ce vieți zbuclumate, tristeți ascunse, ce poveri pot duce oamenii, dar știu că dragostea și rugăciunile pot crea poduri între oameni și Dumnezeu. Poduri pe care Dumnezeu pune îngeri ca să-i păzească pe cei ce au o rază de credință. Ar trebui să putem vorbi despre Isus și Dumnezeu cu toată ființa noastră, cu trăire și cu toată inima, cu aceea privire, acel zâmbet, aceea strângere caldă de mână, acel genunchi plecat. Vă spun acestea, pentru că așa m-am întâlnit eu cu Dumnezeu, în biserica din Arad. Am simțit toate aceste lucruri și au rămas în inima mea: acel salut “slavit sa fie Domnul” - rostit cu drag, încredere și sfilă, acel răspuns - “în veci de veci amin” - rostit cu putere, dragoste și convingere, răsună mereu în sufletul meu.

Acum închei și spun așa: nu cunosc exact Calea care mă duce către Cer, dar cunosc Călauza care mă conduce și viața mea și tot ce am și tot ce sunt în mâna Lui. Fiți binecuvântați în tot ceea ce faceți!

Luminița Cătană
Biserica Elim, München

”Pășește cu încredere, puneți viața în mâinile Lui, trăiește simplu și iubește cu generozitate...și chiar dacă drumul pe care îl cauți nu există încă, Dumnezeu îl va crea special pentru a-ți răsplăti curajul.”

Mama

Sub bolta înstelată
Stă un copil și plânge,
De-atâta dor și așteptare
După a sa Mamă.

Dar, dintr-o dată,
O rază strălucitoare
Îi luminează fața,
Speriat, tresare.

Ce a fost aceasta?
Se întreabă micul copil,
O voce blândă îi vorbește,
Nu fi trist și-ndurerat.

Mama ta trăiește,
E sus în cer la Mine,
E așa de frumoasă,
Ca și tine.

Așa mi-aș fi dorit,
Ca în această zi, 8 Martie,
Iubita mea MAMĂ
Să fie aici cu mine.

Dar, știu, acolo la Tine
Îi e tare bine,
Spune-i te rog,
Că o iubesc nespus de mult.

Răstignirea

Cu mii de ani în urmă
Mielul blând, viața și-a dat,
Pe o cruce-n Ghetsimani,
Să ne răscumpere din păcat.

Cu coroana de spini pe cap,
Sub povara crucii grea,
Tu urcat-ai dealul greu,
Până sus la Golgota.

Biciuit, scuipat, hulit
De lume batjocorit,
Tu, Isuse Miel Divin
Pentru noi ai murit.

Nici chiar Pilat dregătorul
Nu te-a putut judeca,
Pentru că ești fără vină,
Ești al nostru Împărat.

Ești Isus mântuitorul,
Ești Isus cel înviat.
Osana, Aleluia, Maranata
Dar Isus nu este mort,
EL A ÎNVIAT!!

Ramona Cipleu
Biserica Elim München

Binecuvântat să fie Domnul

„ Binecuvântat să fie
Domnul, care zilnic ne poartă
povara, Dumnezeu mântuirea
noastră. Dumnezeu este pentru
noi Dumnezeu izbăvirilor și
Domnul Dumnezeu ne poate
scăpa de moarte. ”

Psalmul 68:19,20

Timpurile pe care le trăim
sunt încărcate cu multe tul-
burări, atacuri din partea
celui rău, dar și cu încercări îngădu-
ite de Dumnezeu. Nu de puține ori
suntem loviți de vești care ne taie
răsuflarea și ne iau de pe picioare.
Ce facem în aceste situații? Cum
ar trebui să fie atitudinea noastră?
Care e perspectiva pe care o avem
când grațiile neputinței ne încon-
joară din toate părțile?

Avem două posibilități: fie ne uităm
la noi și la resursele noastre limitate,
fie ne ridicăm ochii spre Dumnezeu,
ne uităm și credem în resursele Lui
nelimitate într-un act al credinței.
Acest adevăr e și mai bine ilustrat
în discuția dintre o mamă și o fiica
ei doborâtă de povara neputinței
și nemulțumirii. Mama o îndeamnă
să privească următoarea ilustrație și
să mediteze asupra ei. “din spatele
unor gratii poți privi în jos să vezi
norii sau poți să privești în sus și să
vezi cerul plin de stele.”

Fiecare dintre noi decidem înspre
ce ne ațintim privirea când po-
vara apasă greu în viața noastră.
Versetul 19 din Psalmul 68 este o
mare încurajare pentru noi toți în-

demnându-ne în ce parte parte să
privim! Am cunoscut acest mare
adevăr? Am știut noi că Dumnezeu
acesta mare se pleacă la condiția
noastră umană și duce împreună cu
noi povara noastră? Și nu numai
atât, ci în fiecare zi! Mai mult, ver-
setul următor ne spune că El este
pentru noi Dumnezeu izbăvirilor și
Cel care ne poate scăpa de moarte!
Haideți cu toții să ne îmbrăcăm și să
ne înarmăm cu aceste adevăruri pe
sub povară doar dacă vom privi la
norii, la neputințele noastre, la limi-
tările noastre. Însă vom fi mai mult

decât biruitori dacă vom privi spre
cer, spre Cel care nu a pierdut nici
o bătălie. El, purtătorul poverilor
noastre se autointitulează Dumne-
zeu izbăvirilor!
Să păstrăm aceste cuvinte în inima
și mintea noastră și să le accesăm
ori de câte ori poverile ne apasă și
picioarele se afundă în noroiul dis-
perării! Să nu uităm să binecuvân-
tăm pe Domnul în orice vreme și
lauda Lui să fie totdeauna în gura
noastră!

Mery Berndt

Un Dumnezeu al lucrurilor mari

“ – Doamne, dacă nu ai un loc de muncă pentru mine în toată America, atât cât e de mare, RENUNȚ!!! Înseamnă că nu e voia Ta, ci pornirea minții mele!”... iar vocea mi-a șoptit exact în adâncul inimii, unde ecoul parcă are altă rezonanță: “Ai făcut tot ce Ține de tine?”

“Domnul întărește pașii omului, când Ți place calea lui.”

Psalmul 37:23.

Acest scenariu este discuția pe care am avut-o cu Domnul înainte să primesc din Mâna Lui jobul meu ca și studentă în vara anului 2013 în Statele Unite într-un hotel de lux. America poate fi visul oricui și pare destul de atractiv și îmbietor, dar povestea mea avea să se bazeze pe un adevăr din Scriptură, și anume, “Domnul întărește pașii omului, când Ți place calea lui.” Psalmul 37:23. Am simțit acest adevăr împlinindu-se în viața mea atunci când Domnul a spus DA plecării mele în USA pentru 4 luni de zile, simțind felul în care un Tată perfect are grijă de copiii Lui prin tot ce mi-a pregătit în acel loc.

Din avion ești mai aproape de cer, iar lumea pe care ai lăsat-o jos este atât de mică, iar cerul imens. Locul pe unde zburam, traversând oceanul și îndreptându-mă să Ți împlinesc planul, era de o frumusețe de nedescris. Eram atât de aproape de El, așa aproape de inima Lui... În cele 12 ore de zbor am purtat în inimă un zâmbet plin de recunoștință pentru locul în care mă aflu și pentru cel spre care aveam să mă îndrept. Tot ceea ce trăiam era un lucru prea mare pentru mine, dar din nou Vo-

cea s-a prezentat reamintindu-mi un mare adevăr: “EU sunt un Dumnezeu al lucrurilor mari!”. Copleșită de mulțumire, am simțit că vreau să-mi pun inima să-L vadă tot mai aproape și tot mai mult pe El, să-L împlinesc voia și să fiu atentă la felul perfect în care lucrează. Dumnezeul lucrurilor mari este Stăpân peste Cer și Pământ, peste oameni și locuri, El face ce vrea și ce-L place, iar planurile Lui sunt “DA” și “AMIN”.

Am înțeles că sunt protagonista principală într-un plan conceput special pentru mine și ce Ținea de mine era să-L cred pe El, să-L fac voia, să trăiesc călăuzită de Lumina Sa și să strălucesc pe un Pământ străin, astfel încât cei din jur să-L vadă pe El și măreția Sa.

Dumnezeul pe care noi Ți slujim așteaptă cu dragoste ca noi să îndrăznim lucruri mari împreună cu El. Este un gest de necredință să-L limităm, deoarece în El avem împlinirea tuturor lucrurilor și orice plan făcut în conformitate cu voia Sa sfântă, El Țnșuși a promis că-L va împlini pentru noi. Experiența mea m-a învățat câteva lucruri pe care le consider nestemate de mare preț.

1. Dumnezeu binecuvântează oamenii curajoși

Când m-am gândit să merg în SUA prin programul destinat studenților, o mare parte din cei cărora le-am prezentat ideea au răspuns foarte sceptic. Din unele perspective, acest lucru părea o nebunie curată, la finalul căruia puteam fi foarte dezamăgită. Dumnezeul meu, care știa mai dinainte planurile pe care le avea cu mine, cunoștea detaliile aventurii care-mi stătea înaintea. Este un gest de curaj să răspunzi unei provocări în care ești chemată de Dumnezeu, este un gest de dragoste să spui DA planurilor Sale unice și speciale, individualizate și puse deoparte pentru tine

2. Dumnezeu călătorește cu tine

Sunt atât de multe versetele în Scriptură care mărturisesc despre omniprezența Sa. În timpul pregătirilor mele pentru plecare, le căutam și mi le notam pe fiecare în jurnalul meu. Aveau să fie cuvinte pline de

putere care mă încurajau și mă întăreau de fiecare dată când le citeam. Le-am văzut și împlinindu-se, într-un zbor transatlantic fără turbulențe sau incidente, într-o persoană foarte ospitalieră care a venit să mă ia de la aeroport și care s-a îngrijit de mine ca și cum aș fi fost cel mai special oaspete, iar pe parcursul șederii mele acolo, am avut parte de nenumarate binecuvântări care purtau amprenta Sa. Prezența Sa în toate aceste detalii a fost ca un legământ de protecție și purtare de grijă, pe care Tatăl, în dragostea Lui, în împlinirea planului Lui, le-a făcut pentru mine, fiica Lui.

3. Dumnezeul lucrurilor mari este un Domn al unicității

Și acum lacrimile îmi scaldă ochii amintindu-mi dimineata primei zile petrecute acolo. Am deschis cartea mea specială de devoționale și toată atmosfera s-a umplut de vocea Lui. Am căzut la pământ, scoțându-mi încălțăminte murdă a îngrijorării și a întrebărilor nepotrivite și păcătoase, deoarece mă aflu pe pământul sfânt al voii Lui. “Rămâi pe drumul cel bun alături de Mine. Multe voci Ți solicită atenția, încercând să te abată spre o altă cărare. Dar Eu, te-am chemat să umbli foarte aproape de Mine, să fii absorbit de prezența Mea, să trăiești în pacea Mea. Acesta este planul Meu unic pentru tine, conceput înainte de întemeierea lumii. Am chemat pe fiecare copil al Meu pe o cărare diferită, concepută special pentru el. Umblă smerită cu Mine, oriunde te-aș conduce.”

“EU SUNT DOMNUL! URMĂREȘTE-MĂ SĂ VEZI CE AM SĂ FACI!”

Andrada Suciu

4. Dumnezeu lucrurilor mari este Cel care merită toată recunoștința

La întoarcerea mea în România, după o vară petrecută în parteneriat sfânt cu Domnul, mi-am propus să vorbesc cu recunoștință despre credințioșia și grija Sa. Planul Lui încă nu se terminase, continuarea fiind recunoștința și mulțumirea manifestate activ. Dumnezeul nostru este specialist în a lucra multilateral, investind în anumiți oameni, pentru ca ulterior să Ți binecuvânteze pe alții. Lucrările de dimensiuni cerești nu trebuie ținute numai pentru noi. Odată ce suntem binecuvântați, avem putere de a binecuvânta și pe alții iar în cazul meu, am vrut să vorbesc cu recunoștința despre lucrarea și planul Lui pentru mine cu scopul de a motiva și de a încuraja pe cei care mă ascultă, răspândind o mireasmă sfântă și prezentându-L pe Cel care face lucruri mari.

Totul este despre Dumnezeu, despre lucrările Lui mari și “faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.” (Efeseni 2:10). Este despre voia Lui, în care “...chem de la răsărit o pasăre de pradă, dintr-o țară depărtată, un om ca să îplinească planurile Mele: da, Eu am spus, și Eu voi împlini; Eu am plănuț și Eu voi înfăptui.” (Isaia 46:11). Este despre a rămâne liniștit și atent în prezența Lui, care este Pământul Sfânt al voii Sale. Este despre a vedea că El face întotdeauna ceva nou în mijlocul preaiubiților Săi. Este despre a ști că “.

Mărturie personală

Am 32 de ani și doresc să împărtășesc cu dumneavoastră cum Domnul în bunătatea Lui a schimbat viața mea. În urmă cu aproape 3 ani, eram un om care trăia departe, departe de Dumnezeu. Încă de foarte tânără au început păcatele în viața mea, iar totul a pornit treptat cu o țigară, ca mai târziu să am o viață distrusă. Am fugit de acasă, de la părinții mei și am ajuns dansatoare în baruri de noapte, unde l-am și întâlnit pe fostul meu soț și tatăl copiilor mei. M-am îndrăgostit foarte tare de el. În timp, începusem să înțeleg că umblatul prin baruri nu-mi aduce fericirea. Mă simțeam vinovată pentru felul meu de trăi în fata lui Dumnezeu și știam că ce faceam nu era bine. Credeam că prin căsătorie îmi voi spăla păcatele. Nu a fost așa! Fostul meu soț, era un om care visa foarte mult la bani. În timpul prieteniei noastre, mi-a explicat că el dorește să plece în străinătate pentru a face cât mai mulți bani și că, ar dori ca eu să continui meseria în străinătate pentru o perioadă, până vom avea suficienți bani cu care să ne realizăm. Nu mi-a plăcut alegerea lui, mai ales că la începutul relației, planurile lui îmi păreau diferite. Dar, fiind atât de îndrăgostită, am zis că mai sacrific o perioadă de timp din viața mea, după care ne vom opri amândoi,

vom avea copii și vom fi fericiți. Eu aveam un singur scop, să cunosc un bărbat foarte bogat în țara în care urma să plec, de la care să iau foarte mulți bani. Banii nu au întârziat să apară. Așa cum mi-am propus, am găsit acel bărbat cu foarte mulți bani, naiv și ușor de manipulat, care mi-a dat o sumă foarte mare de bani cu care se putea face un viitor luxos în România. Banii erau suficienți pentru a cumpăra un apartament, o mașină, pentru a începe o afacere și rămâneau destui și pentru distracții. Pe de altă parte și fostul meu soț reușea să facă bani, iar la 2 luni după ce m-am întors în România am rămas însărcinată cu primul nostru fiu, așa că eram convinsă că de acum fericirea, va începe. Dar nu a fost așa, singurul lucru pe care îl aveam erau bani și multă singurătate. Fostul meu soț visa la tot mai mulți bani și a început să plece de acasă pentru jocurile de noroc. Consolarea mea erau niște bani pe care îi cheltuiam pe tot felul de nimicuri ca să înlătur plictiseala și singurătatea. Credeam că după nașterea bebelușului, lucrurile vor fi mai bune pentru mine, dar nu a fost așa. Fostul soț devenea violent când încercam să-i arăt că sunt nemulțumită față de felul nostru de viață și că îmi doream altceva, am descoperit că mă înșela cu multe femei, era un mod de viață pentru el.

Sufeream foarte tare, dar nu aveam puterea să-l părăsesc, deși am încercat de multe ori, am eșuat. Între timp a apărut și cel de-al doilea copil și de atunci situația s-a înrăutățit și mai tare, nu înțelegeam de ce. Eu, pe perioada sarcinii citisem Biblia, am înțeles cât de mult greșisem înaintea lui Dumnezeu și îmi doream tare mult liniște. Îmi dădeam seama că trebuie să trăiesc așa cum vrea Dumnezeu, mă rugam și îl căutam așa cum știam și înțelegeam eu. Deși pe perioada sarcinii se părea că viața mea va deveni mai liniștită, mai bună, că familia mea va fi una mai frumoasă, lucrurile au luat o întorsătură foarte urâtă. La scurt timp după ce am născut, o altă femeie intrase în viața lui. Am rezistat așa 5-6 luni după care am ales să duc copiii la părinții mei și să plec pentru o perioadă scurtă în străinătate, prin barurile de noapte. Am continuat să citesc Biblia, iar asta m-a făcut să nu pot să-mi fac meseria, după o săptămână m-am întors înapoi. Eram disperată, nu găseam nici o cale de ieșire, sufeream atât de mult, eram foarte slabă și nu puteam mânca, parcă nici aer să respir nu aveam. Când am văzut că fostul meu soț îm-

preună cu munca mea nu se potrivesc cu voia lui Dumnezeu, am pus Biblia într-un loc și am căutat să-mi fac viața frumoasă așa cum știam eu. Apoi, am plecat iarăși în străinătate pentru 3 luni. Faptul că îmi lăsasem copiii la mama și plecasem mă durea așa de tare, dar mă gândeam că trebuie să redevin ce am fost înainte, credeam că așa este bine. Eram într-o depresie cumplită, am început să beau foarte mult, să consum droguri. Pentru un timp am fost fericită, însă când ajungeam în pat să dorm, îmi era groază și parcă o voce îmi spunea „dacă mori acum de la substanțele pe care le-ai consumat?”. Cu toate că încercam să mă opresc din când în când, cădeam pradă drogurilor. A venit timpul și m-am întors acasă, lucrurile parcă erau mai bune, dar nu chiar, eu încercam să-mi auto impun să-l urăsc, credeam că asta este calea care mă va ajuta să-l pot lăsa, vroiam cu toată ființa mea să am puterea să divorțez. După 4 luni de la sosirea mea în România, am ales să plec iarăși crezând că asta mă va ajuta să uit de el. Și am plecat pentru 2 luni. În acest timp, fostul meu soț începuse să vândă droguri legale și amândoi am început să consumăm acele substanțe. Părea că viața noastră se îmbunătățește, dar era doar o micuniă, nu era ce vroiam eu, deja nu mă mai ocupam de copii cum ar

fi trebuit, îi lăsam în grija bunicii și noi ne drogăm foarte mult. A fost un moment în care am căzut jos de la atâtea droguri, însă mi-am revenit prin bunătatea Domnului, El, nu a îngăduit să mor atunci. Între timp, noi programasem și nunta, eram căsătoriți doar la starea civilă. Până la nuntă am continuat să ne drogăm și încercam să comunicăm amândoi cât mai mult, să ne înțelegem bine, dar totul era doar un miraj. A venit ziua nunți, ne-am căsătorit și la câteva zile după nuntă am început să ne certăm foarte urât, astfel încât am plecat cu copiii la părinții mei. La câteva zile, el a înaintat actele pentru divorț. Am acceptat divorțul deși sufeream foarte mult și nu mai doream asta. Am plecat iar în străinătate și scopul meu a fost să fac cât mai mulți bani și astfel să le pot oferi o viață bună copiilor mei. Eram iarăși în depresie, consumam alcool în fiecare zi, vroiam să mă distrez și să uit. Sufeream mult și drept urmare a stilului de viață și a supărării am început să fac atacuri de panică foarte urâte și foarte dese. Mă simțeam tot timpul în pericol, aveam o anxietate continuă care nu trecea decât cu alcool. A doua zi, când mă trezeam, atacurile de panică și anxietatea erau mai puternice, visam demoni care mă chinuiau în vis, eram un om distrus.

Atunci am început iar să mă rog și îl rugam pe Dumnezeu să-mi dea timp să-mi găsesc un soț cu care să-mi fie bine. După câteva luni, Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea, am început o relație cu un bărbat care era așa cum vroiam eu, avea bani, îmi oferea viața pe care o doream. Pentru mine banii erau foarte importanți, îmi dădeau acel sentiment de siguranță și fără ei eram moartă. El nu era român, dar a acceptat ca eu să plec în România să stau cu copiii, iar el îmi trimitea bani lunar, iar după ce ar fi terminat de aranjat lucrurile, urma să vină și el în România. Pentru mine era situația perfectă, cu toate că nu-l iubeam, vedeam în el omul pe care îl doream în preajma copiilor mei. Însă, cu cât se apropia timpul să vină în România și știam că va trebui să mă căsătoresc, intram în panică, realizez că nu îl iubeam, tot ce mă interesa erau banii și confortul psihic. Mă întrebam ce am să fac, pentru că mi-ar fi fost ușor să-i spun că nu vreau să mă căsătoresc. Credeam că îl voi face să sufere foarte mult, eram convinsă că mă iubește mult și nu-mi doream să-l rănesc, nu vroiam să repet greșeala pe care o făcusem cu 11 ani în urmă. În toată suferința mea, eu știam că merit tot ce mi se întâmplă și că merit ca Dumnezeu să mă pedepsească. Totuși bărbatul despre care credeam eu

Mărturie personală

că mă iubește, a dispărut ca prin ceață, nimeni nu mai știa nimic de el. Eu însă, știam cu siguranță că este acasă la el, împreună cu părinții lui, știam că era bine. Se pare că mă părăsise, deși eu crezusem că mă va iubi necondiționat. Parcă auzeam o voce care-mi spunea: “Ți-am dat ce ai spus tu că este bine, un bărbat cu bani, unde este el acum?”. Înțelegeam cumva că mi-am pus speranța într-un om și că nu ar fi trebuit, însă mai târziu am înțeles că, Dumnezeu m-a lăsat să văd că nu un barbat va fi capabil să-mi dea ceea ce doresc eu și că mijloacele prin care eu caut fericirea sunt greșite.

Mi-am reluat iarăși viața dinainte, am plecat în străinătate, banii veneau, dar eu tot în nesiguranță, tristețe și o anxietate continuă trăiam. Alcoolul pusese stăpânire pe mine foarte tare, nu puteam sta nici măcar o zi fără să beau. Când nu consumam alcool la serviciu, consumam acasă sau prin alte baruri, discoteci. Încercam să mă mint că sunt bine, că în câțiva ani am să am suficienți bani, astfel încât să termin cu viața asta și să pot sta cu copiii mei. Când eram plecată tânjeam după ei, iar când ajungeam acasă nu puteam petrece prea mult timp cu ei pentru că nu mă puteam abține să nu beau și încercam să ascund lucrul acesta pe cât posibil. La un moment dat, a în-

ceput să-mi fie greață de mine, bani nu mai puteam să fac, mă uitam la mine și mă întrebam cine sunt eu și ce șansă mai am eu. Eram foarte amărâtă de felul în care ajunseseam, nu înțelegeam cum am putut să-mi bat joc de viața mea și mă durea foarte tare că nu pot să le ofer o viață bună copiilor mei. Știam că ei suferă după mine, iar eu după ei, însă lucrurile erau de neoprit, nici nu mai știam ce ar putea să se întâmple ca viața mea să fie reabilitată, mă vedeam fără ieșire. Singurul motiv pentru care mai trăiam era de dragul persoanelor din viața mea, care ar fi suferit mult dacă eu aș fi murit. Creierul meu era grav bolnav, eu vedeam, dar îmi era frică să mă gândesc și să recunosc. Am plecat iarăși în România, acasă la copii, încercam să mă recompensez față de ei, cumpărându-le tot felul de lucruri pentru că îmi doream să le fac bucurii. Eram tot mai apăsată de păcatele mele și foarte tulburată, ajunseseam să fiu speriată de mine însumi.

Într-una din zilele acelea, fiind singură doar eu cu copiii, am sunat-o pe sora mea cea mare, cu care nu mai ținusem legătura deloc în ultimii ani. Faptul că ea îl cunoștea pe Dumnezeu ne făcea să nu avem multe lucruri în comun. S-a întâmplat ceva când am sunat-o, îmi plăcea să vorbesc cu ea, parcă aveam pace când vorbeam cu ea, deși discuți-

ile noastre nu erau despre Dumnezeu. Am stabilit să mă duc la ea, să mergem împreună într-un un parc cu topogane și apă. Fără să știu, sora mea postea și se ruga pentru noi, așa că această întâlnire a fost în planul lui Dumnezeu. Sora mea dorea să rămân peste noapte la ea, menționez aceste lucruri deoarece aș vrea să subliniez felul în care ea s-a străduit să mi-l arate pe Dumnezeu. Seara, împreună cu copiii lor s-au pus la rugăciune și m-au invitat și pe mine. M-au surprins atât de tare rugăciunile lor și faptul că ei se comportau cu atâta dragoste, parcă eram cel mai de seamă oaspete care a intrat vreodată în casa lor. Mă simțeam vinovată, știam că nu merit toate astea, comportamentul lor mă făcea să mă rușinez, îmi plăcea și simțeam că Dumnezeu mă privește din fiecare unghi al acelei case; simțeam pace, curățenie, sfințenie. Vroiam și eu asta. Dar cum se mai putea, eu mă murdărisem, nici prin cap nu-mi trecea că Dumnezeu ar vrea pe cineva ca mine. Eram și mai frământată, știam cine și ce sunt, știam că nu mă pot opri. Nu era cu puțință, mi-am irosit această șansă, îmi era rușine să mai deschid gura. Dar Tatăl meu scump și iubit, i-a dat un vis de seară surorii mele, în care i-a aratat că El aleargă după mine, dar eu fugeam de El. M-a ajuns și a pus mâna pe mine, eu mi-am pus mâna la ochii să mă ascund și i-am spus: “Doam-

ne pleacă de la mine, eu sunt o femeie tare păcătoasă”. Sora mea mi-a spus de dimineață ce a visat și eu am mărturisit că acelea erau gândurile mele, m-am bucurat, simțeam că Dumnezeu ar vrea să aibă legătură cu mine. Apoi m-am întristat iarăși, pentru că eu știam ce meserie am și nu știam cum altfel să-mi câștig existența. Fără studii și cu un creier bolnav, cine ar vrea să te angajeze? Eu nici să-mi fac buletinul de una singură nu mai eram capabilă. Vă spun asta ca să înțelegeți cât de jos eram, intram în panică chiar și pentru cele mai mici lucruri, așa că nu vedeam cum aș putea eu, să fac voia lui Dumnezeu, cu stilul meu de viață. Diavolul mă facea să cred ca eu nu am cum să fac altceva. Eram mai amărâtă și îmi doream așa de mult să am și eu ce au ei.

A doua zi, sora mea și cumnatul meu s-au rugat împreună cu părinții cumnatului, care veniseră în vizită și m-au chemat și pe mine. Una dintre persoanele de acolo s-a uitat la mine cu durere vizibilă și mi-a spus că Dumnezeu mă iubește. Asta m-a făcut să intru în

pământ de rușine și nu am crezut, aș fi vrut să-i spun acelei femei: “Tu nu mă cunoști, tu nu știi cine sunt eu și ce fac eu, cum ar fi posibil ca Dumnezeu să mă iubească pe mine?”. Totuși am ascultat ce mi-au spus, iar socrul surorii mele a început să îmi vorbească cu o blândețe pe care eu nu o văzusem niciodată. Nu am fost capabilă să răspund unei asemenea blândeți, îmi doream să mă ascund undeva, să nu mă vadă nimeni. Ne-am pus la rugăciune și i-am spus Domnului așa: “Doamne îmi pare tare rău pentru tot ce am făcut în viața mea, pentru toate păcatele și dacă Tu mă mai poți ierta pe mine, dacă mai poți să faci ceva cu mine, să ști că eu vreau”. Era o mare luptă în mine, mi se făcea rău, aveam atacuri de panică, ceva încerca să-mi împietrească inima.

Dar eu simțeam ceva când îi spuneam Domnului, simțeam că inima mea se deschide și încercam, să ating din nou starea aceea, doream să vorbesc cu Dumnezeu. Nimeni nu știa ce se întâmplă cu mine, toți se rugau cu voce, iar eu în gândul meu. Când, deodată, l-am auzit pe cumnatul meu că se ruga pentru mine, iar asta mi-a dat curaj să mă rog și eu. O putere a venit peste mine, o dragoste mare, o pace de nedescris care mi-a inundat întreaga ființă. Mă simțeam acceptată și nu condamnată, în acel

moment am simțit că sunt vindecată de anxietate și panică. Cu toate că nu știam și nu înțelegeam prea mult ce mi se întâmplă, am început să plâng și cumva am început să am conversații cu Dumnezeu. Îi spuneam că eu îl doresc pe El, dar că eu nu-mi pot câștiga existența în alt fel. Îmi spunea: “Eu, Eu, voi avea grijă de tine și de copiii tăi, nu te voi părăsii niciodată”.

Am înțeles ce mi se întâmplase, sora mea m-a ajutat să înțeleg, au fost multe lupte, dar prin harul Domnului meu, astăzi sunt 2 ani și 7 luni de când trăiesc cu Tăticul meu iubit și este uimitor felul în care a reabilitat viața mea. Numai El putea face aceste lucruri. La câteva zile, am renunțat la țigări, băutură și alte vicii. Mi-am aruncat hainele din șifonier, nu se mai potriveau cu mine și am început să caut să-L cunosc pe Tăticul meu, să mă bucur împreună cu El. În scurt timp, Domnul m-a călăuzit să deschid un magazin online. Astfel, îmi pot crește copiii și pot lucra în același timp.

Îl slăvesc și-L iubesc pe Dumnezeu pentru prezenta Lui în viața mea și pentru toată lucrarea Lui. A Lui să fie slava și gloria în veci. Amin!

autoare anonimă

Pagină pentru mămica mea

Timotei

Un buchet de ghiociei,
Ți-am adus mămică-n dar.
Tare aş vrea să-ți spună ei:
Că de sus ai primit har,
Ca să crești un Timotei.

Cu recunoștință și respect
pentru mămica mea, de la
băiețelul ei drag

Cine oare?

Cine oare-ți spune ades
Cu cuvinte pe-nțeleș,
La culcare când te-a pus,
O poveste cu Isus ?

Cine ? Ghici? Nu obosește,
Toată ziua de muncește
Și târziu în noapte vine
Să vadă dacă dorm bine.

Îi aud prin somn adânc,
Glasul dulce, clar spunând
Rugă către Dumnezeu:
"Ai grijă, de puiul meu!"

Lumina divină să-ți lumineze
viața, cu dragoste fetița ta
iubită.

Ești frumoasă.

Ești frumoasă mama mea,
Te iubesc și tare aş vrea,
Să rămâi mereu așa.
Eu mă rog la Dumnezeu,
Să te țină așa mereu.

Cu dragoste de la fetița ta
iubită.

Mustrare părintească

Vai, ce rău am fost aseară,
Mămica m-a certat iară.
În privirea-i muștrătoare
Văd dorința-i arzătoare:
Să mă crească pentru Tine
Și în veci să-mi fie bine.
Nu mă ceartă cu mânie,
Vrea-n a Ta Împărăție,
Să fiu unul dintre sfinți,
Frați ai Domnului iubiți.

Îți mulțumește și te iubește
mămico băiețelul tău drag.

Toate florile.

Toate florile din lume
De aş putea le-aș aduna
Pentru tine, mama mea.
O surpriză, o minune
Să-ți vorbească despre mine
Despre darul dăruit,
De copilui tău iubit.
Însă toate-s fără grai,
Mărturie cum să ai?
E ceva, ce spun mereu:
Ruga-mi către Dumnezeu.
Și respectul și iubirea,
Bucuria și uimirea.
E buchetul meu de flori,
E mulțimea de culori.
O mireasmă dulce vine,
De la Domnul către tine,
Ea îți spune tot ce ar vrea
Să-ți spună inima mea.
Mulțumesc Lui Dumnezeu,
Că sunt copilașul tău,
Că tu ești mămica mea,
Asta este ruga mea.

Cu dragoste și respect
copilașul tău.

De ziua mamei.

Mamă, azi de ziua ta
Ce dar ți-aș putea eu da?
Și scump și frumos să fie,
Să-l primești cu bucurie.

M-am rugat lui Dumnezeu,
Să aleagă-n locul meu,
Că El știe cel mai bine
Care dar ți se cuvine.

Numele ți-a scris în carte
Darul ți-a pus deoparte,
Ca să-ți fie dăruit,
Doar la timpul hotărât.

Mie, mi-a spus să-ți dau o floare
Și umil să-ți cer iertare,
Pentru tot ce ți-am greșit,
Pentru cât te-am necăjit.

Eu te rog să-mi dai iertare,
Să-mi dai binecuvântare,
Să-mi pot pune darul meu
Pe altar la Dumnezeu,
Să-mi pot pune jetfa mea,
Doamne înaintea Ta.
Cu mulțumire pentru mămica noas-
tră de la copilași ei dragi.

Ruga mamei

Când mă pune la culcare
Și îmi dă o sărutare,
Pe cap mă mângâie ușor
Și îmi spune: "Somn ușor!"

Eu îi spun că-mi este somn,
Mă prefac atunci că dorm,
Mâna caldă eu o simt,
Peste fruntea mea trecând.

Și o voce blândă spune
Către Tine o rugăciune.
Pentru- a ei copil frumos
Ea se roagă la Cristos.

Binecuvântată să fi mămica mea
dragă, îți dorește băiețelul tău
cuminte.

La pieptul tău.

Când nu știam rosti cuvinte,
Comunicam doar prin instincte,
Tu înțelegeai din plânsul meu
Că vreau la pieptul tău.

Prin plâns c-o mie de nuanțe,
Îmi exprimam dorințe,
Doar tu înțelegeai și nu știu cum?
Ce vreau să spun.

Tu știai de-mi era foame,
Sau că ceva mă doare.
Simțeam la pieptul tău,
Că-s ocrotit de Dumnezeu.

Cu toată dragostea pentru tine mama
mea, de la fiul tău iubit

Dor sfânt

Mămicilor de pe pământ,
De voi ne leagă un dor sfânt.
Prin voi am primit viață
Și am crescut pe-a voastre brațe.

Mâncatam prânzul cel divin,
Sugând la al vostru sân.
Lapte amestecat cu miere,
Să prindem forță și putere.

Iar blândul vostru glas,
Îl auzeam în orice ceas.
De era zi, de era noapte,
Ne mângâiați cu blânde șoaapte.

Chear și fără cuvinte,
Ceva divin, ceva fierbinte,
La pieptul vostru e mereu,
E Însuși Dumnezeu.

Căci mântuirea vă e dată
Prin naștere de fii,
De stăruie-ți viața toată
Și credincioase voi veți fi.
Cu recunoștință mămicilor de la
copii voștri dragi.

Mămicilor.

Mămicilor!
Din lumea toată,
În inimă
Copii voștri vă poartă.
Un loc aveți
Acol, aparte
Și nu veți fi nicidecum
Uitate!

Cu respect ai voștri copilași.

Am strigat.

În mulțime de popor,
Eu un simplu trecător
Pas cu pas, mergeam cu Tine
Nu priveam de loc la mine.

Am văzut când Te-a vândut,
Iuda cu al său sărut,
Când și-a numărat argintul
Ce preț mic avea Cuvântul.

Mă gândeam: Cepăcat greu!
Nu știam că-i și al meu.
Mă gândeam: Ce cruce grea!
Nu știam că-i crucea mea.

Lângă foc cu Petru am stat
Slujnica când a strigat:
-Și acesta-i dintre evrei,
L-am văzut, era cu ei!

-Taci, femeie ce vorbești?
Nu-ți dai seama că greșești,
De trei ori m-ai întrebat,
De trei ori răspuns ți-am dat:
Nu-l cunosc pe acest bărbat!

Când cearta s-a domolit,
Ca și Petru am auzit:
Al cocoșului cântat,
A lui Petru lung oftat,
Plânsul lui amar și greu,
Iartă-mă, O Domnul meu!

Mă gândeam: Ce păcat greu!
Nu știam că-i și al meu.
Mă gândeam: Ce cruce grea!
Nu știam că-i crucea mea.

Pe Pilat l-am auzit
Când mulțimii i-a vorbit:
-V-am primit, L-am judecat,
Îl găsesc nevinovat.
Nu -nțeleg de ce strigați,
Pentru ce Îl condamnați?
Omul nici o vină n-are,
Eu îi dau eliberare.

Am strigat: Ce păcat greu!
Nu știam că-i și al meu.
Am strigat: Ce cruce grea!
Nu știam că-i crucea mea!

Vai, ce crunt și ce bizar
Un Sfânt lângă un tâlhar.
Cu mulțimea de popor
Am strigat și eu în cor:
-Liber să fie tâlharul!
Pentru Sfânt cerem calvarul.

Primeam la ochii Tăi senini,
De lacrima milei plini,
Ți-auzeam ades suspinul,
Dar nu-ți înțelegeam chinul.

Și strigam: Ce păcat greu!
Nu știam că-i și al meu.
Și strigam: Ce cruce grea!
Nu știam că-i crucea mea.

Sus pe cruce răstignit
Cu ce milă m-ai privit,
Șoaptă dulce-n duhul meu:
Ia darul Lui Dumnezeu!

Nu mai strig: ce păcat greu!
Acum știu că-i și al meu.
Nu mai strig: Ce cruce grea!
Acum știu că-i crucea mea.

Todea Cornelia
Biserica Noul Legământ
Tg. Mureș

6

Lucruri Importante Și de Impact

Joyce Meyer

V-ați gândit vreodată la darul de exprimare primit de la Dumnezeu? Proverbe 15:23 ne spune: „ce bună este o vorbă spusă la vreme potrivită”! Dumnezeu ne-a dăruit abilitatea de a binecuvânta, încuraja, lăuda, cânta și închina cu cuvintele noastre.

Dar, prea des gura noastră – și un mic instrument numit limbă – ne aduce în necaz. Dacă ai o „limbă ascuțită” poți crea un mare dezastru în viața ta, dar și în viața oamenilor din jurul tău.

„...dar limba niciun om n-o poate împlânzi. Ea este un rău care nu se poate înfrâna, este plină de o otrăvă de moarte. Cu ea binecuvântăm pe Domnul și Tatăl nostru, și tot cu ea blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu.” Iacov 3: 8-9.

Cuvintele noastre pot provoca daune severe relațiilor, carierei, dar și persoanelor din jurul nostru. Dar vestea bună e următoarea: Cu ajutorul Duhului Sfânt noi putem face multe lucruri bune. Dumnezeu ne poate oferi înțelepciunea necesară în a ne controla limba și a învăța cuvinte pline de viață care să reflecte adevărata dragoste a lui Hristos și ceea ce Cuvântul Lui spune. Iată câteva sfaturi pentru a vă ajuta să vă împlânziți limba și să vă modelați viața.

1. Folosiți cuvinte pentru a binecuvânta.

Cuvintele noastre au puterea de a binecuvânta sau de a blestema. Proverbe 18:21 spune, Moartea și viața sunt în puterea limbii; oricine o iubește, îi va mânca roadele.

Trebuie să acordăm atenție deosebită modului în care vorbim despre noi înșine. Oamenii nu și-au disciplinat gura lor proprie și vorbesc lucruri îngrozitoare despre ei înșiși: „Nu pot face nimic bine! Nimic nu mi se potrivește! Nimeni nu mă iubește!...” în locul acestor cuvinte și circumstanțe noi trebuie să declarăm ceea ce Dumnezeu vorbește în cuvântul Său despre noi. Unul din primele lucruri pe care le putem spune în fiecare dimineață când ne trezim este: „Doamne, binecuvântez această zi în numele lui Isus. Îl binecuvântez pe soțul meu, copiii mei, nepoții mei și pe mine însuși în numele lui Isus.”

2. Fi mulțumitor și dovedește.

Psalmul 100:4 spune „Lăudați-L și binecuvântați-L Numele”.

Spune-le oamenilor că ești mulțumitoare pentru ceea ce ei au făcut pentru tine – și mulțumește-I lui Dumnezeu pentru tot ce ai. Ia-ți câteva minute în fiecare zi și mulțumește-I lui Dumnezeu pentru tot ce îți trece prin minte – familia ta, sănătate, mâncare, apă caldă....Dumnezeu ne-a oferit o gură pentru a-L glorifica pe El!

În timp ce am sesiunea de binecuvântare în fiecare dimineață, îmi fac timp să îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că lucrează în viața mea. Un lucru pe care l-am învățat este că atunci când așteptăm un progres trebuie să îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că lucrează la situația noastră din spatele scenei. De asemenea îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru soțul meu, copiii mei și nepoții mei dar și pentru toți colaboratorii și persoanele cu care lucrăm în lucrarea de evanghelizare.

3. Încurajează, sfătuiește și zidește pe cei din jurul tău.

Să încurajez oamenii nu a fost deloc ușor pentru mine, dar cu ani în urmă am făcut un legământ cu Dumnezeu pentru a începe să fac lucruri cu scop. În fiecare zi îl rog pe Duhul Sfânt să-mi arate pe cine trebuie să încurajez.

Isaiah 50:4 „Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă iscusită, ca să știu să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare. El îmi trezește în fiecare dimineață, El îmi trezește urechea să ascult cum ascultă niște ucenici.

Gândește-te la oamenii pe care deja îi cunoști, sau oamenii în jurul cărora te vei afla și cerei lui Dumnezeu să așeze în inima ta ce trebuie să spui oamenilor ca să îi încurajezi.

4. Spune adevărul.

Biblia spune în Ioan 4 că adevărații închinători se vor închina Domnului în duh și adevăr. Dacă aștepți o promovare din partea lui

Dumnezeu atunci trebuie să fi dedicat adevărului. Proverbe 23:23 spune Ți Cumpără adevărul și nu-l vinde,” Fiind dedicată adevărului s-ar putea să pierzi un prieten sau chiar reputația. Dacă vrei să fi dedicate adevărului, trebui să ști că vor fi vremuri când va trebui să faci sacrificii. Ține-te de adevăr indiferent de ce te va costa. Răsplata este mare – Biblia spune că vei cunoaște adevărul și adevărul te va face liberă. (Ioan 8:32)

5. Vorbește Cuvântul lui Dumnezeu.

Ieremia 23:28-29 spune și cine a auzit cuvântul Meu să spună întocmai cuvântul Meu! ... Nu este cuvântul Meu ca un foc, zice Domnul, și ca un ciocan care sfărâmă stâncă?

Continuă și lovește problemele tale cu ciocanul din Cuvântul Domnului. Vorbește cuvântul lui Dumnezeu cu voce tare și plin de credință. Va rupe cele mai grele lucruri cu care te confrunți în bucățele.

6. Nu vorbi prea mult.

De multe ori, noi nu putem fi silențioase. Proverbe 10:19 spune Cine vorbește mult nu se poate să nu păcătuiască, dar cel ce-și ține buzele, este un om chibzuit.

Eu cred că este foarte interesant faptul că avem doi ochi, două urechi, două nări – și doar o singură gură. Trebuie să fim rapide să auzim, încete la vorbire și încete la mână. Galateni 5:16 spune umblați cărmuiți de Duhul Sfânt și nu împliniți poftele firii pământești. Dacă te concentrezi pe bunătatea lui Dumnezeu și îi încurajezi pe alții pe parcurs vei experimenta o mare bucurie. Dumnezeu te iubește așa de mult și cu ajutorul Lui vei putea controla limba ta și vei fi condusă de Duhul Sfânt zilnic.

Articol tradus și adaptat de Ruxandra Petrina.

Ruxandra Petrina
Biserica Betania
Tg. Mureș

STOMATOLOGIA *fără durere*

Inhalosedarea este metoda prin care se obține starea de sedare conștientă. Sedarea conștientă este o stare de depresie minimală a nivelului de conștiență ce include relaxarea mintală însoțită de capacitatea de a păstra căile respiratorii deschise și de a răspunde satisfăcător la stimuli fizici sau la comenzi verbale.

În cadrul stomatologiei pediatrice din România, actualmente se cunoaște o direcție nouă, în ceea ce privește tehnica anestezică prin inhalo-sedare. Aceasta, s-a dovedit a fi tot mai mult adoptată în cabinetul de stomatologie, utilizată cu precădere în tratamentele stomatologice efectuate micilor pacienți. Cei mai mulți copii care se prezintă la medicul stomatolog sunt anxioși, iar ca și rezultat, le este imposibil să se relaxeze și să coopereze în așa fel încât efectuarea tratamentului necesar să se desfășoare în cele mai bune condiții. O tehnică anestezică invazivă va potența și mai mult starea anxioasă fără un succes terapeutic ulterior.

Denumită în unele țări "Sleeping Dentistry" aceasta constă în administrarea unui amestec gazos format din protoxid de azot și oxigen, așa numitul „funny gas”, prin intermediul unei măști faciale. La sfârșitul intervenției, se administrează o cantitate mare de oxigen pentru a asigura eliminarea completă a gazului din organism. Pacientul nu simte nici un fel de durere, nu mai percepe sunete, mirosuri neplăcute, el pare adormit, dar este conștient, poate răspunde la întrebări și e capabil să coopereze cu medicul pe toată durata intervenției.

Tehnica revoluționară a inhalosedării cu protoxid de azot presupune parcurgerea următorilor pași:

- calmarea pacientului prin inhalarea unui amestec de protoxid de azot și oxigen;
- dispariția oricărui disconfort fizic creat de aplicarea anesteziei locale clasice și efectuarea tratamentului stomatologic fără durere;
- administrarea de oxigen la finalul tratamentului și "trezirea" din anestezie

Avantajele Inhalosedării

- Protoxidul de azot acționează foarte rapid după inhalare ajunge la creier în 20 de secunde iar relaxarea și analgezia apar în 3-5 minute;
- Profunzimea sedării poate fi ușor modificată în orice moment;
- Se elimină rapid din organism după întreruperea administrării, neexistând un efect de amețeală în urma sedării.

Metoda poate fi folosită în cazul pacienților:

- Anxioși (fricoși) – este necesară totuși o cooperare minimă între pacient și medic (nu se efectuează copii-

lor sub 3 ani);

- Cu afecțiuni cardiovasculare fără efecte secundare;
- Afecțiuni respiratorii (ex. Astm bronșic);
- Afecțiuni convulsivante (ex. Epilepsie);
- Afecțiuni neurologice (ex. Boala Parkinson);
- Afecțiuni hepatice;
- Afecțiuni renale;
- Reflex de vomă exagerat.

Contraindicațiile inhalosedării

- Obstrucții pulmonare cornice (ex. Emfizem pulmonar, Bronșite)
- Infecții ale tractului respirator superior;
- Otita medie;
- Scleroze multiple;
- Pacienți cu afecțiuni psihice;
- Pacienți necooperanți (sub 3 ani);
- Primul trimestru de sarcină la femeile gravide.

Efectele protoxidului de azot au o durată limitată, astfel că în momentul în care actul terapeutic este finalizat este suficient să îndepărtăm masca prin care gazul a fost inhalat iar pacientul revine din nou la starea precedentă sedări, fiind capabil să coopereze fără nici un efect secundar.

După îndepărtarea măștii se va administra pentru 3-5 minute oxigen timp în care întreg organismul este "curățat" de protoxidul de azot fără ca să fie reținut vre-un reziduu care ulterior să fie nociv.

Pacienții părăsesc cabinetul pe picioarele lor, fiind capabili inclusiv să conducă.

Medoda este folosită cu foarte mare succes în stomatologia pediatrică fiind o bătălie câștigată în războiul cu teama micilor pacienți. Studiile recent efectuate în SUA arată că 98% din pacienții cuprinși între 3-14 ani au beneficiat de tratamente stomatologice care au fost efectuate sub efectul inhalo-sedării, fiind întrebuințată în toate ședintele de tratament.

Ținând cont de beneficiile acestei tehnici, personal o recomand cu foarte mare încredere mai ales în cadrul tratamentelor care urmează să fie efectuate copiilor. Aceștia vor avea o altă percepție asupra vizitei la stomatolog care va fi bazată pe încredere și lipsită de teama iar tratamentele ulterioare pot fi efectuate într-o ambianță liniștită, relaxantă atât pentru pacient cât și pentru medic și fără nici o durere.

Andrada Istoc
Oradea

PRELEVAREA CORECTĂ A PROBELOR BIOLOGICE ÎN VEDEREA EFECTUĂRII ANALIZELOR DE LABORATOR

Medicina de laborator este o specialitate medicală indispensabilă procesului de stabilire al unui diagnostic. Pentru că trăim într-o eră a tehnologiei avansate care se află într-o permanentă ascensiune spre înaltă performanță, totul tinde spre robotică și automatizare. Valorile analizelor efectuate în cadrul unui laborator de analize medicale reflectă starea de sănătate sau de boală a organismului, iar buletinul de analize eliberat în urma proceselor de examinare a probelor biologice oglindește statusul intern al pacientului până la nivel bio-molecular. Chiar și cele mai performante analize pot fi însă "păcălite" în direcția elaborării unor rezultate fals-pozitive sau fals-negative datorită așa numitelor erori de fază pre-analitică, în mod special a greșelilor de prelevare a probelor biologice de examinat. În acest context, consider esențială informarea pacienților cu privire la regulile de recoltare corectă în vederea efectuării analizelor de laborator, indiferent dacă prelevarea probelor biologice este efectuată de către asistentul de laborator sau, în unele cazuri, chiar de către pacient (ex: probe de urină).

Tampoane pentru recoltarea exudatului faringian

Recoltarea sângelui

Recoltarea adecvată a sângelui se face dimineața înainte de consumul de alimente sau lichide și înainte de administrarea medicației, pentru a nu influența rezultatele unor analize (ex: glicemie, colesterol, trigliceride). În seara precedentă se va consuma o masă ușoară.

Recoltarea exudatului faringian

Exudatul faringian este un produs de secreție format în cursul unui proces inflamator al mucoasei de la acest nivel. Recoltarea corectă se realizează de către asistentul sau medicul de

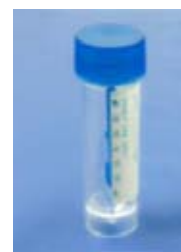
laborator cu ajutorul unor tampoane speciale și are loc dimineața, înainte de efectuarea toaletei cavității bucale. De asemenea, înaintea recoltării nu este permis consumul de alimente sau lichide și nu se mestecă gumă. Dacă aceste condiții nu pot fi respectate, se va putea totuși efectua recoltarea exudatului faringian la 3-4 ore de la ultima masă sau de la ultimul periaj dentar.

Această analiză se recomandă în suspiciune de infecții bacteriene la nivel faringo-amigdalian.

Recoltarea urinei Instrucțiuni de recoltare la adult

Urocultor steril

Coprocultor

Recoltarea adecvată a urinei se realizează de către pacient după o toaletă locală cu apă și săpun, din prima urină de dimineață sau la cel puțin 4 ore de la ultima micțiune, într-un recipient steril (urocultor), obținut fie de la sediul laboratorului, fie de la farmacie.

Primul jet urinar se va elimina în toaletă, urmând ca jetul mijlociu să fie recoltat în recipient. O cantitate de 20 ml urină este suficientă pentru analiză

Instrucțiuni de recoltare la sugar

În cazul sugarilor se utilizează un recoltor special numit pungă pe-

diatrică de urină. Este necesară parcurgerea următoarelor etape:

- Se curăță zona genito-urinară a copilului cu apă și săpun;
 - Nu se aplică unguente, uleiuri sau pudre pediatrice înainte de recoltare;
 - Se dezlipește banda protectoare din jumătatea inferioară a pungii pediatrice de recoltare a urinei și se fixează porțiunea adezivă anterior de anus; se procedează asemănător cu partea superioară a benzii având grijă ca orificiul urinar să fie în interiorul pungii;
 - Imediat după ce copilul urinează, punga pediatrică se dezlipește și se transportă la sediul laboratorului; în caz contrar, se păstrează la rece (frigider) maxim 1-2 ore.
- În general, examinarea urinei se recomandă în suspiciune de infecții urinare.

Urina pe 24 ore

Anumite analize (ex: glicozurie, proteinurie, calciurie) necesită colectarea întregii cantități de urină emisă în 24 ore, începând de la ora 7 sau 8 dimineața până a doua zi la aceeași oră. Toate emisiunile de urină din cele 24 ore vor fi colectate în același recipient (curat) de 2-3 litri. Recipientul cu urină se păstrează în frigider pe tot parcursul colectării (24 ore). La încheierea recoltării, se măsoară întreaga cantitate de urină colectată și se omogenizează prin agitare ușoară. Se rețin aproximativ 50 ml urină într-un urocultor steril și se transportă imediat la sediul laboratorului.

Recoltarea materiilor fecale

Recoltarea materiilor fecale se realizează într-un recipient special denumit coprocultor, a cărui capac este prevăzut cu un dispozitiv asemănător unei lingurițe. Cantitatea de scaun care intră în cupa acestuia este suficientă pentru analiză. Uneori, în cazul examenului coproparazitologic (de detectare a paraziților în fecale), la prima pro-

bă rezultatul poate fi negativ, deoarece ouăle, chisturile sau larvele de paraziți nu se elimină zilnic! Din acest motiv, se recomandă repetarea examenului de scaun de 3 ori la interval de 3 zile. La examenul scaunului pentru digestie, medicul poate recomanda o dietă specială un anumit interval de timp înainte de recoltarea probei. Pentru depistarea hemoragiilor microscopice (oculte) ale tubului digestiv, se recomandă un regim alimentar lacto-făinos care va precede 3 zile recoltarea probei, deoarece preparatele din carne și cele care conțin o cantitate mare de fier pot interfera cu rezultatul dat de o autentică hemoragie ce a avut loc în tubul digestiv.

Recoltarea secrețiilor genitale/ uretrale

Recoltarea secrețiilor provenite din zona genitală la femei impune încetarea administrării unor tratamente endovaginale, a irigațiilor vaginale, precum și a contactului sexual cu 48 de ore înaintea prelevării probelor.

În cazul secreției uretrale, pacientul nu trebuie să urineze o oră înainte de recoltare.

Realizat de: Dr. Paula Dejeu
Medic rezident Medicină de Laborator, an IV, Spitalul Clinic Județean de Urgență Oradea

Înapoi la natură!

Trăim într-o vreme în care stilul de viață nesănătos ne expune tot mai mult la îmbolnăviri tot mai grave și de la vârste tot mai fragede. Mulți oameni s-au îndepărtat de modul de viață naturist prin adoptarea unei atitudini eronate în fața provocărilor vieții. Viața noastră se află cuibărită în mâinile Creatorului care s-a îngrijit să ne pună la dispoziție tot ceea ce avem nevoie atât pentru suflet cât și pentru trup. Este necesar să regăsim drumul ce duce spre resursele naturale pe care Dumnezeu Le-a dăruit omului în marea Lui bunătate.

Toți oamenii ar trebui să conștientizeze că au acces liber la forța leucitoare a plantelor și la acțiunea lor binefăcătoare. Medicina zilelor noastre descifrează boli, identifică cauze, preîntâmpină sau tratează bolile cu substanțe chimice numite medicamente. Fitoterapia ca ramură a terapiei, utilizează plantele și preparate din plante ca mijloace de prevenire și restabilire a sănătății. Ea nu exclude nicidecum știința medicală, dar grație ajutorului de neprețuit al plantelor, vine într-o manieră mai blândă, uneori complementar tratamentului medicamentos, să ajute la vindecarea bolilor, la alinarea suferinței, la prelungirea existenței în trup, la îmbunătățirea calității vieții. Tratamentele cu plante în prevenirea bolilor reglează organismul nostru pentru a putea face față confruntării cu

provocările vieții de zi cu zi: alimentația nesănătoasă, sedentarismul, stress-ul, poluarea, depresia, fumatul, consumul de alcool. Oameni înzestrați de Dumnezeu cu darul cunoașterii plantelor și a acțiunii lor binefăcătoare, au creat pentru noi aceste remedii naturiste, îmbinând în mod optim proprietățile unor extracte din plante și punând în valoare acțiunea sinergică a acestora prin originalitatea și complexitatea rețetelor. Culese din înălțimile munților, din bătaia vântului curat, ferite de acțiunea nocivă a poluanților, plantele medicinale sunt o nestemată pentru sănătatea noastră.

Atrag atenția însă asupra întrebu-

ințării neavizate a acestui mijloc terapeutic, asupra utilizării fără discernământ a fitoterapiei și recomandării responsabile a remediilor din plante. În lipsa unei recomandări lansate de către un specialist fitoterapeut, nutriționist, farmacist sau medic vă asumați posibile riscuri în folosirea plantelor medicinale. Haideți să facem un popas în Farmacia Domnului și să alegem să ne bucurăm din plin de valențele terapeutice ale plantelor din grădina Sa, fiecare după nevoia lui.

Tg. Mureș, Str. Armoniei, Nr. 45

Liliana Căndea
Specialist nutriție,
dietetică și fitoterapie
Biserica Bethel
Tg. Mureș

Să îndrăznesc. Doamne, a visa

Să îndrăznesc, Doamne, a visa
Când lumea-i ostilă și frântă-n bucăți
Iar vocea-i stridentă-mi șoptește mereu:
"Aici e-mplinire! Aici! Ba aici!..."
Și-n fiecare colț e un alt dumnezeu.

Să ndrăznesc, Doamne, a visa?
Când noru-i departe de tot, nu-l mai văd
Iar stâlpu de foc, dintre stele ce tot mai tare
lucesc
Abia mai apare. E greu
Să veghez, să nu ațipesc!

Să ndrăznesc, o, Doamne, a visa?
Când totu-i nesigur, confuz, efemer?
Pot crede că fiii ce mi i-ai dat să-i cresc
Rămâne-vor în viață
Avea-vor rod ceresc?

Înlătură-mi orice-ndoială
Când cel cu inima-mpietrită

Respinge voia Ta, și-mi cere
Semnele cu care m-ai trimis
Ferește-mă, o, Doamne, de cădere!

Ferește-mă de necredința-n Tine
Și de nădejdea-n omul muritor
Și dă-mi o inimă ce nu dorește-avere
Nici falsă slavă lumii
Ci doar a Ta putere!

Și Ți-aș mai cere Domnul meu ceva
Îngăduie-mi să Te cunosc mai bine
Ca-n orice val de încercare
Să nu mă clatin, Doamne,
Ci să rămân tare.

Și-atunci când îmi vorbești
Din rugul cel aprins
Să-mi scot, nu doar încălțăminte
Ci orice gând străin
Ce îmi robește mintea.

Dorințele ce-n ruga ți-am adus
Le știi prea bine, căci ești Dumnezeu!
Aș vrea ca-n toate voia-Ți să se facă
Chiar dac-ar fi vreodată
Aceasta să nu-mi placă!

Ești Dumnezeu suprem și suveran
Și mă cunoști atât de bine!
Puterile mele-s limitate
Ține-mă, Doamne, mereu lângă Tine
Și condu-mă până în eternitate!

Amin!

Rodica Filip

FUNDATIA MATER

Asaturi de tine cand ai nevoie

Servicii:

Consiliere psihologica
Proiecte educative

Dacă doriți să sprijiniți lucrarea noastră și să contribuiți la costurile de tipărire și editare ale revistei „Suflet de femeie”, vă rugăm să găsiți mai jos, contul în lei deschis la Banca Românească.
RO2IBRMA0330033872400000

Vă mulțumim

Contact MATER: Str. 22 Decembrie 1989, nr 12/2, Tg-Mures, Tel: 0265-250.540, www.mater.ro

CONFERINTA PENTRU FEMEI

*Intre
pericol si siguranta
in fiecare zi!*

INVITAT SPECIAL | CAMELIA
CAPUSAN

STR. PAVEL CHINEZU
NR.5, TG.MURES

9 MARTIE 2015
ORA 17:00

Suflet de femeie

Suntem deschise oricărei femei care dorește să ne împartășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealalta. Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa contact@sufletdefemeie.ro

Biserica Penticostală BETANIA:
str. Pavel Chinezu nr. 5, Târgu Mureș
Biserica Creștină NOUL LEGĂMÂNT:
str. Cuza Vodă nr. 22, Casa Sindicatelor, et.3, sala 53, Târgu Mureș
Biserica Penticostală FILADELFIA:
str. Substejăriș nr. 17, Târgu Mureș
Biserica Penticostală BETHEL:
str. Arany Janos nr. 24-26, Târgu Mureș
www.sufletdefemeie.ro